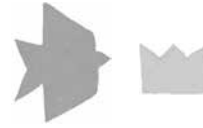

Hangulatfoslány-totó

Keressük a szavakat, hogy is súgjuk be az igazságot: hogy létezik a varázslat, és hogy Ti vagytok a varázslók. Játzottatok, s most mi játszunk. Így éltük meg az általatok teremtett 10 napot. Vajon kitaláljátok-e, melyik hangulatfoslányt melyikünk írta?

Annyi érdekes félremondás, poén hangzott el, hogy a találkozó második napján kitaláltuk, majd erre építjük a közös *Besúgónkat*. Igen, közös Besúgót írunk, mert amellet, hogy idén így fértünk bele a Sűgőba, ezzel fejezzük ki azt, hogy mennyire szeretünk együtt dolgozni.

Hangulatfoslány 1. – Besűgő. Zsűrizés moderálása. A találkozó mumusai számomra. Nem szeretek szerepelni, és nem szeretek írni. Vagyis... talán mégis, de nincs nagyon bátorságom e kettőhöz. Pedig annyira szeretném elmondani nektek, hogy mennyire csodálatos volt ez a hét, s hogy mennyire csodálatosak vagytok. Minden közhely nélkül. De nem megy, mert általában ilyenkor nem jönnek úgy a szavak, pedig a héten serényen jegyzeteltünk.

Hangulatfoslány 2. – Többször kértem idén segítséget a Találkozóra való felkészülésben, mint ahányszor megszoktam magamtól. Érdekes érzés ez (nem annyira szeretnék gyakorlatot csinálni belőle, de jó érzés olyan kollégával együtt dolgozni, akivel nemcsak, hogy nézésekből meg félmondatokból értjük egymást, de még véletlen és folyamatosan össze is öltözünk).

Hangulatfoslány 3. – Kedvenc és leghálásabb feladataink közé tartozik a találkozó. S talán a sikeres szervezés egyik legfontosabb tulajdonsága az, hogy mindenki, aki részt vesz benne, olyan feladatot lát el, amit szeret, amit valóban meg tud csinálni, és amibe a szívét-lelkét valóban bele tudja tenni. Nálunk ez valahogy gördülékenyen megy: egymást segítjük, átvállalunk feladatokat, ha a másiknak valamiért éppen nem megy az. Szurkolunk a házigazdáknak, ott vagyunk támaszként, mert néha csak arra van szükség, hogy tudják, ott vagy, ha baj van.

Hangulatfoslány 4. – A házigazdák ötletei motiválnak bennünket is – bakker, ez a peccsűgyűjtőgetős ötlet nekünk eddig hogy nem jutott eszünkbe. És működik! Persze, hogy működik, hát játék! – tudtad, hogy aki megnézte az összes

előadást a 27. VMASZT-on topolyai színházberletet kap egy évre? Őrület! És bizony volt, aki erre gyűrt! Nem is egy! Zsolti élözéseiről meg ne is beszéljünk – ezeket tovább kell vinni. Legjobb lenne az ötletgazdákkal együtt.

Hangulatfoslány 5. – A Művésztelep csoda-helye, a gitáros est, a beszélgetések és interjúk... S a Sűgős csapat... talán az utóbbi években már emiatt is várjuk a találkozót, mert együtt leszünk, s legalább egy éjszakát mi is eltöltünk az adott településen, s átbeszéljük, kivel mi történt, és folytatjuk a Sűgő írását, olykor ez hajnalra is kitolódhat, de ha így is van, igyekszünk akkor is a legjobbat kihozni a szövegekből... Több-kevesebb szerencsével... ☺ Szeretjük ezt az egyediséget, s bár a környezetvédelemre sokunk érzékeny, mégis elteszünk mi is egy-egy példányt az adott nap Sűgőjából, mert számunkra is fontosak a benne megjelenő írások, azok a személyek, akik ezeket elkészítik, s azok a személyek még inkább, akikről és akiknek szól a kiadvány... *A murva életbe*, már megint eltelt 10 nap, már megint vége lett egy találkozóznak.

Hangulatfoslány 6. – Na igen. Ritkán szabadultam ki az elműlt pár évben. De ez egy stabil pont. Már otthonosan mozgok, otthon vagyok. Nekem fontos, hogy ismerlek, hogy ismerhetlek Benneteket, kedves vajdasági társulatok. Hogy örömmel ölelhetlek meg benneteket a viszontlátáskor, vagy érzelemtől vezérelve egy-egy jól sikerűlt előadás után (ahogy tettem, tettük ezt Király Sanyival idén).

Hangulatfoslány 7. – A QR-kódok kitoltak velünk.

Hangulatfoslány 8. – Engedd el a QR-kódokat. Majd javítjuk. Ez nem az a közösség, ahol tökéletesnek kell lenni, hanem emberinek.

Hangulatfoslány 9. – Ha jók a házigazdák, kevésbé stresszel a háttérszervezet. Márpedig igazán talpraesettek voltak a topolyaiak. Az öszszefogásuk példaértékű és reménykeltő. Tudtátok, hogy felkeresték a helyi képzőművészeket, és további nyereményeket kértek azért, hogy minél több társulat díjjal térhessen haza? Persze, valami mindig akad, ami nem úgy sikerül, de az a legfontosabb, hogy nektek, kedves színjátszók mindent a tökéleteshez legközelebbi állapotként biztosítsunk.

Hangulatfoslány 10. – Az, ahogy összedolgozott a Mara és a MűvHáz, példaértékű lehet

mindenkinek! A találkozó legnagyobb eredménye, hogy közelebb hozta egymáshoz a topolyaiakat, ennek mi nagyon örülünk. Szolgáljon ez mindenkinek számára követendő példaként! S a közönség... még délután háromkor is szépen feltöltötte a topolyai Művelődési Ház színháztermét, s azok a tapsok... hihetetlen motviációt adhattak a színpadon szereplőknek.

Hangulatfoslány 11. – „*Le ne ird a genyót a Sűgoba!*” „*Ha még egyszer kimondod, biztos leírom.*” – Lassan 10 éve vagyok aktívan jelen a találkozón, de ennyire oldott hangulatú zsűrizések, párbeszéddek még talán sose voltak.

Hangulatfoslány 12. – A teljesség igénye nélkül: Tóba élő példája a közösség megtartására... a napi szinten folytatott próbák – mert más lehetőségük nincs a találkozásra a faluban – mehozzák az eredményt. A hamvából újjáéledő szabadkai Középiskolások Diákotthonának társulata, úgy örülünk, hogy ismét alkot(hat)nak.

A KEX első sikere a Találkozó zsűrijénél. A bezdániak buzdítása. Muzslya tavalyi elkeseredettsége után, és több év után ismét nagy előadással, sok szereplővel, nem is akárhogy szerepel a Találkozóon – sokunk hangja csuklott el ezen a zsűrizésen. Kupuszina bár kisebb létszámmal, de megint hozta az elsőprő formáját. A Mara hihetetlen odafigyelése, törődése, és Zsolti eszméletlen teljesítménye fiatal kora ellenére! A temeriniek nem semmi varázslata... csak néhány példa mindabból a csodából, amit láttunk tőletek.

A fiatalok energiája, az idősebbek bölcsessége, az öntevékeny rendezők alkotni vágyása, a hivatásosok jelenléte... Nemcsak a találkozó fejlődik, változik, hanem ti is és mi is általa... Köszönjük ezt a lehetőséget Mindannyi-ótoknak!

Ui.: keresd az interjút, mert interjú = pálinka ☺

GM és VKA

Tinédzserlelkek a kirekesztő világ ellen

A ZMK Diákszínjátszóival beszélgettem – a főszereplőt játszó 16 éves Oláh Rékával és a belső démont alakító 18 éves Gubis Alexszel – arról, milyen érzés is volt a karaktereiket eljátszani, azonosulni velük.

Közted és a karaktered közt milyen hasonlóságok vannak? Vannak-e olyan érzések, amelyek benned és a karakteredben is megtalálhatóak?

Réka: A pánik és az irigység. Sokszor megtalálom azokat a tulajdonságokat a többiekben, amiben jobbak nálam, és ilyenkor hajlamos vagyok irigykedni rájuk.

Alex: Nekem szerencsére nem kellett magamból építkezni. Valójában Babettnek a gonosz gondolatait, sötét oldalát egészítem ki, így a diszfória (az eufória ellentéte – a szerk.) az, amit megpróbáltam kihozni a karakterből, emellett a szadizmus az, amire próbáltam felfokozni a karaktert, amennyire lehet.

Mióta vagy a csapat tagja illetve, hogy kerülél be?

Réka: Meghirdette a Zentai Magyar Kamarszínház, hogy lehet jelentkezni diákszínjátszónak, és mivel Zentára járok suliba, ezért egyértelmű volt, hogy megyek. Nagyon fontos volt, hogy ahová középiskolába megyek, ott legyen diákszínjátszó, mert előtte is jártam színjátszóra.

Alex: Nyáron egy ismerősöm mondta, hogy két éve volt diákszínjátszó, és mikor megláttam a hirdetést, meg el is küldték nekem, egyértelmű volt, hogy megyek.

Alex, ez a kérdés most csak neked szól. Menyire volt nehéz ezt a néma szerepet játszani, hogy szavak nélkül is értse a néző, mi is vagy, ki is vagy?

Alex: Ez az első nonverbális szerepem. Rendkívüli dolog volt számomra ezt is kipróbálni. Mivel nincs szövegem, ezért gesztusokkal, tekintetekkel és különböző mozdulatokkal kellett *leírnom* a gondolataim, mondanivalóm. Eleinte nagyon új volt, de kis idő elteltével nagyon is megszerettem a dolgot. Fontos és nehéz, hogy a gondolataim látszódnak az arcomon, miközben a színpadon vagyok. Rémisztő úgy próbálni, kommunikálni, hogy nem használhatom a szám. De egy olyan kihívás volt, ami meglehetősen sokat segített megismerni önmagam. Remélhetőleg elég érthető volt, amit csinálok, és amit próbálok közölni a nézőkkel. Ha újra ilyen lehetőség elé kerülnék, semmi kétség, újra elvállalnám.

Minden nehézség ellenére

A Zentai KEX társulat tagjai – Rekolics Réka és Pásztor Dániel – közvetlenül az előadásuk után válaszoltak a villámkérdéseimre. Réka csütörtökön két előadásban is szerepelt, a *Hideg kutyaleves* mellett a *Babett hazudikban* is láthattuk.

Ki a karaktered?

Réka: Két karakterem van. Az egyik egy zsidó szücssegéd, a másik egy kínai étteremvezető.

Dániel: Az előadásban három karaktert játszom, az első a zsidó szücsmester, a második egy balkáni rabló, a harmadik pedig egy vudu főpap.

Hogyan választottak ki a szerepekre?

Réka: Igazából megvoltak az alapkarakterek. Eredetileg csak egy karakter lett volna az enyém. Tekintettel arra, hogy egy tagunk sajnos nem tudott eljárni a próbákra, elkaptam az ő karakterét is.

Dániel: A színészhány is közrejátszott abban, hogy végül több karakterem lett. Illetve nem ez volt az első alkalom, hogy ezzel a rendezővel dolgozunk együtt, úgyhogy rám mert adni több karaktert is, mert bízik annyira már bennem, hogy tudta, el fogom sajátítani a több-karaktert is.

Milyen nehézségekbe ütköztetek a próba folyamat során?

Réka: Nekem igazából nem volt nehézségem. Azzal akadt a legtöbb problémám, hogy nem tudtam, hogyan tartsam a piztolyt. Megnézettek velem egy filmet, és szépen lassan mostanra kialakult.

Dániel: Elég sok nehézségbe ütköztünk. Például nincs saját próbatermünk, így két helyen próbáltunk, félidőben át kellett költöznünk egy másik helyre. Az egyik legnagyobb problémánk az volt, hogy január magasságában két színészünk nem tudta folytatni a próbafolyamatot. Ezzel egy hatalmas fejtörést okoztak nekünk. Pánikszzerűen kezdtünk színjátszókat keresni, és szerencsére

két középiskolás, fiatal lánnyal sikerült orvosolni ezt a problémát. A főpróbahéten sem unatkoztunk. Amikor összpőbát tartottunk volna, kiderült, hogy a teljes díszletet, a kosztümöket, illetve kelléket bezárták az új próbatermünkbe, aminek a kulcsa egy irodában volt, aminek a tulajdonosa külföldön tartózkodott. Így tulajdonképpen az első összpőbánkát minden nélkül tartottuk meg.

Pozitivitás mindenekelőtt!

A lélegzetelállító darabjuk után sikerült beszélgetésbe elegyedni a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Truppjának két színészével – Jankovics-Bocskovity Évával és Zelenka Mátéval – és rendezőjével, László Sándorral.

A rendezőhöz intézett kérdés egyetlen egy mondatból állt, mégis a legfontosabb kérdés volt számomra.

Mennyire volt nehéz a színjátékot összehozni a sórাজokkal?

Amikor eldöntöttük, hogy a *Bolond Istókot* viszi színpadra, az első megérzésem az volt, hogy mindenképpen szeretném összehozni a képzőművészetet, a színművészetet és a népzene-t. Szerencsénkre Éva (Jankovics-Bocskovity Éva – a szerk.), aki a legtöbbet rajzol, nagyon járatos a képzőművészetben, évek óta ő tervezi a plakátjainkat. Igazi segítség ebben, hiszen vannak ötletei, ajánlatai. Igazából csak válogatni kellett közülük. Elmondtuk Gyurival (Virág György, a társrendező – a szerk.), ha volt valami ötletünk, Éva kitalálta, és megmutatta nekünk. Volt olyan, amikor az előző napi variáció jobban működött vagy jobban tetszett, de inkább rá és rájuk bízom. Csomó dologban sokkal jobban támaszkodtam a csapatra, mint más munkák alkalmával. A kreativitásukat jobban igyekeztem megmozgatni, hogy ne csak rám támaszkodjanak, hanem hogy legyenek saját ötleteik, saját gondolataik. És voltak is, hál' Istennek! A technikai része nehéz volt, hogy pontos és precíz legyen, hogy úgy működjön, mintha nagyon egyszerű lenne, de közben valójában nem az. Például az időzítés nagyon fontos, amikor Máté (Zelenka Máté – a szerk.) rajzol, a hangjegyeknek időben kell a doboz falára kerülniük a kivetítőről, majd tizedmásodperccel később az éneknek is meg kell szólalni a doboz belsejéből.

Majd a színészeket kérdeztem pár apróságról. Mi alapján kaptátok a karaktereket?

Éva: Az első próbán már tudtuk, hogy kinek mi lesz a szerepe. Lényegében közölték velünk.

Máté: Kivéve nekem. Mivel más színész lett volna Bolond Istók, de dolgoznia kellett, és nem tudott próbákra járni. Igazából azért lett volna a másik társulattag az Istók, mert ő olyan, mint az Istók. Egyszerűen áll hozzá szituációkhoz. Én meg inkább ez a nagyon szűkbeszédű ember vagyok, de végül is sikerült azonosulni a pozitív gondolkodásával.

Mit emelnétek ki a darabból? Van-e valami tanulsága?

Éva: Igazából már a legelején, amikor még csak a szöveggel kezdtünk el dolgozni, az első gondolatom az volt, hogy mindenkiben valahol ott van ez a Bolond Istók. Azaz, hogy mindannyian emberek vagyunk. Ahogy mélyebben belemertünk a történetbe, és feltárultak a karakterek, még azt a tanulságot szűrtem le, hogy nem lehetünk egyedül.

Máté: Amikor az öregnek mondja a monológot Istók az Istenről és a boldogságról, ez az egyik legfontosabb pontja az egész darabnak. Igen, van, hogy rossz az élet, de türelmesnek kell lenni, és idővel talán jobb lesz.

A koreográfiákat mennyire volt nehéz megtanulni? Mennyi időt vett igénybe?

Éva: Nehéznek nem mondanám, inkább jelenlétet, figyelmet, koncentrációt igényelt. Ahogy megtanultuk, még jobban oda kellett figyelni, hogy fényben maradjunk, és hogy észben is ott legyünk. Nem volt nehéz, hanem kellett idő és sok gyakorlás, mire beállt.

Máté: Az volt a nehéz, hogy a fényben legyünk.

Pobrányi Anasztázia

„Mikor a kezemben van, akkor anyukának érzem a kezét”

Interjú Dimitrijević Mara személyes tárgyairól

A tárgyak élete rendkívül sokat elmond tulajdonosáról és elénk tár emlékeket, sorsokat. Egy tárgycsoport mögött az élet is megmutatkozik, és ezért felbecsülhetetlen az értékük. Az a szerencse ért, hogy Topolya Község Múzeumában tölthettem a gyakornoki időszakomat, aminek tárgyállománya gyarapodott. A múzeum **Dimitrijević Lusztig Mara**, az egykori topolyai Járási Magyar Népszínház igazgatójának tárgyaival gazdagodott. Valamint ezekben a hónapokban Mara lánya Topolyára látogatott, így volt alkalmam interjút készíteni vele a múzeumban, amit az intézmény munkatársai kamerára is vettek, és megtekinthető lesz.

Családjával hazalátogatott **Goldsmith Dimitrijević Milena**, aki elmélyülten mesélt anyja féltve őrzött tárgyairól nekem. Néprajzos hallgatóként főként a tárgyak története érdekelt, amelyek közelebb hozták, olykor megidéztek Mara alakját. Lépésről lépésre, mondhatni tárgyról tárgyra idéztük fel az egykori színházigazgató életét.

Egy ezüst gyöngysor láttán Milena máris mesélésbe kezdett: „Mikor a kezemben van, akkor anyukának érzem a kezét”. Elmondta, hogy Mara az édesanyjától kapott gyöngyékszereket, illetve a férjétől. Mara – a lánya elbeszélése szerint – gyakran jelenhetett meg gyönggyel a nyakában. Ezek az ékszerek később Milenánál maradtak, aki szívesen hordta ezeket. Olyankor mindig anyjára gondolt.

A tárgyegyüttes tartalmazza az *Arany Mikrofon* felirattal ellátott kiskönyvet, amit Mara kapott egykor. Milenának erről gimnáziumi éveit jutottak eszébe, amit Újvidéken végzett. Hogy gyakrabban találkozhassanak, ekkor anyja is a székvárosban dolgozott. „A munka után elvitt bennünket az Újságírók Klubjába és színházba. Ez nekünk olyan élmény volt, hogy nem is lehet elmesélni” – emlékezik vissza Milena. A történetéből kiderül, hogy ilyen összejöveteleken kapta Mara a könyvet is. Valamint megtudhatjuk, hogy Újvidéken is építette karrierjét az egykori színházigazgató, akár fordítóként, akár a rádió szerkesztőjeként is.

Az asztalon álló parfümös üvegbe beleszagoltunk, amiben még pár csepp volt Mara illatából. Erről Mara Bécsben végzett tanulmányai kerültek szóba, ami hallatán egy új oldalát ismerhettem meg

Marának. Hiszen saját kézzel készített gobelineket, illetve kedvelte a szőttest, mesélte a lánya.

Ezekre és ehhez hasonló alkalmakra Milena is elkísérte őt, így könnyedén vissza tudja idézni és szívesen osztja meg tapasztalatait a színházi találkozókról is. Több érem alakú plakett került a gyűjteménybe, köztük a topolyai Művészalákozóról. Lánya visszaemlékezése szerint Mara a Topolyai Művésztelep gyakori vendége volt. „Minden művészt ismert, és nem csak, hogy ismert... Nagyon sokan dedikáltak neki” – mondta Milena. Sűrűn megfordult ezekben a körökben ő is. Anyja szerette volna, hogy nyomdokaiba lépjen, de erre nem került sor.

„Elegáns volt, és volt elég sok szép dolga” – jelenti ki Milena, mikor megpillant egy pár fehér bőrkesztyűt az asztalon. Maráról beszél itt természetesen, akinek tárgyaiból már könnyen elképzelhettem megjelenését. Ez egyik kesztyű elszakadásának történetét mosolyogva mesélte, miután megpillantotta azt. „A kutya nagyon szeretete a szép bőrt” – jelentette ki és kacagott.

Óriási *Hamlet*-plakát feküdt az asztalon, a beszélgetésünkből nem maradhatott ki, hiszen ez volt az egyik legsikeresebb előadása a topolyai Járási Magyar Népszínháznak. Természetesen Milena is emlékezett az előadásra és annak előzményeire is. Milena megosztotta velem, hogy édesanyja korhű ékszereket csináltatott a darab kedvéért. Emlékei szerint nagy sikert aratott a darab, amire Mara nagyon büszke volt. Színészbált tartottak utána, a siker megünneplése gyanánt. Erre ruhákat csináltattak, vacsoráztak és ünnepeltek együtt, mesélte Milena.

Anyjára úgy emlékszik vissza, mint akinek fontos volt a csapatmunka. A színészeket gyerekeinek tekintette, de szigorú volt, ha munkáról volt szó. „Ismerték az emberek, és ő is ismerte az embereket” – mondta anyjáról büszkén Milena. Korrekt és erős nő alakját festette elém, aki eleganciájával ugyanannyira lehengerelte az embereket, mint magabiztosságával. Ezt a képet köszönhetjük a fennmaradt tárgyaknak is, amelyek segítenek őrizni emlékét és elénk festik tulajdonosuk sziluettjét. Amint történetek kapcsolódnak egy-egy tárgyhoz, értelmezésük könnyebbé válik, és máris kevésbé tűnnek élettelennek.

Mendrei Anna

Benedek Miklós: Jelenetek

Az öltözőben mindig újjászületett.
Kedvetlenül lépett be az ajtón.
Néhány perc múlva egészen más embernek érezte magát.
Megszűnt a bizonytalanság és a félelmek.
Magabiztos volt.
A szöveget az első próba óta betéve tudta.
Minden próbával egyre jobban értette a gyilkos motivációját.
Most ő volt a gyilkos.
Amikor az áldozat szerepét kapta ugyanolyan magabiztossággal játszotta.
Valóban gyilkolni akart.
A leírt szöveg gyilkolásra készítette.
Mintha az ő apját gyilkolták volna meg.
Mintha az ő anyját szégyenítették volna meg.
Ő akart bosszút állni.
Ő állított csapdát.

A taps elhalkult.
A fények kihunytak.
Egyik kezében kést a másikban egy virágcsokrot szorongatott.
A keze véres volt.
Mosolygott.

*

A próbák után mindig egyedül ment haza.
Egész úton a szöveget mormolta.
A cipőt levéve csak a szöveggel járt a fejében.
Tusolás közben hangosan szavalta a rá osztott szakaszokat.
Aján a szöveggel hajtotta fejét a párnára.
Álmodott.
A reflektorokkal megvilágított színpadon állt.
Mindenki őt nézte.
Mindenki a választ várta.
Partnere újra elismételte a kérdést.
A végszó a végszó a végszó.
Megfordult.
A függöny mögé lépett.
Fejét a bordó bársonyba fúrta.
A szövegét kiáltotta.
Ő válaszolt válaszlát.
A közönség csak tompa dübnyögést hallott.
Fel akart ébredni.
A kellékes megfogta a vállát és határozott mozdulattal a színpad közepére lökte.

*

A fények végszóra érkeztek.
Mindig pontosan és mindig jókor.
Ha valaki elrontotta a szöveget a fények akkor is a legjobbkor jöttek.
A fények vezették az előadást.
A fények vezették a nézőt.
A fények vezették a szereplőket.
A fények teremtették a feszültséget.
A fény teremtette a sötétséget.
A sötétséget amikor a bűntények megtörténnek.
Amikor a hősök lelepleződnek.

A kapcsoló nem reagált.
Hiába próbálkozott újra és újra a fények nem villantak fel.
Csak egy kis lámpa égett a színpad jobb oldalán.
A főszereplő állt alatta.
A gyilkosa mellé lépett.
Az utolsó mondat is elhangzott.

A kis lámpa folyamatosan égett.
A szereplők egyenként álltak alá.
A közönség egyenként tapsolta meg őket.
A technikust nem találták.
Csak öt nap múlva válaszolt az üzenetekre.

Ejzler József: Óda a fegyvertárshoz

(A Bácskai Járásai Népszínház együttesének)

Színház!
Élettel öntött el az este;
csüggedsz, remélsz, tréfálsz, csatázol,
hírt adsz halálról, boldogságról.
A messzi múltat felidézed
s feltámadnak a meghalt évek.
Nem csak mesét, mókás kalandot
hímzel – jövőnket felcsillantod.
Szeretlek, színház!
s áldalak, hisz életemet
általad teríthetem a jövő lába elé;
léphetek múltak pagonyába
s utazhatom a szép jövőbe,
ezer gyökérből felnövőben...
Idő és tér korlátját lerontod,
nem ismeresz gátat, sem sorompót!
Lelket öntesz a kovácsokba,
az ácsokat serkented dologra...
replikáid így gyúrják a haza tégláit,
új életét így éli a
nekünk termő komédia.
Leveti múltak rongyát,
nem úri gondúzó bolondság,
hanem az ember tiszta tükre,
való és költészet szülöttje!
Érzem lüktető véredet,
szeretem munkás népedet,
mely könny s mosoly éles nyílával
együtt küzd a küzdő világgal.
Meséből, dalból formálsz fegyvert,
s emberré neveled az embernyi embert...
Szeretlek, színház,
s mert szeretlek,
fogadd el taps helyett e kusza verset!

1956. november

Volt egyszer egy színház... – összegzés és egy kis ráfrissítés

Ember tervez... avagy a QR-kódok esete a színjátszó találkozóval és a Súgóval

Nagyszerű ötletnek és hiánypótló kezdeményezésnek tartottuk azt, hogy bemutassuk a Súgóban a topolyai Járási Magyar Népszínház történetét, a színházhoz kapcsolódó témák videós feldolgozását. De hát mint azt tudjuk, a technika nem mindig a barátunk, s esetünkben is hasonló történt. Így a cikksorozatot egy pótlással, kiegészítéssel tesszük teljessé a mai Súgóban, ugyanis máától elérhetőek azok a QR-kódok, melyeknek köszönhetően hosszú-hosszú évekig lesz visszakövethető a cikksorozat, a topolyai Járási Magyar Népszínház története, a 2019-ben készített kiállítás minden szereplőjével együtt. Aki esetleg lemaradt az elmúlt napok írásairól, az most egy helyen, egy időben válhat részesévé ennek a különleges világnak a videók által. Az alább látható QR-kódokon keresztül nyerhetnek betekintést az egykori színház világába. Fogadják szeretettel!

Volt egyszer egy színház... –
A topolyai Járási Magyar Népszínház (1949–1959) – Kiállítás

Nagygyellértné Kiss Júlia

Virtuális tárlatvezetés

Lőrincz Lajos

Mara és Sinkó –
Kezdetek...

Sinkó István

Mara és Sinkó –
Kihívások...

Nagygyellért János

Mara és Sinkó –
Amit a néző nem lát...

Csomag érkezett...

Mara és Sinkó –
Lehúzzák a függönyöket

Dr. Virág Gábor

Süveges Eta színész emlékei

Beszélgetés
a Belgrád Kávéházban

Forrás: Topolya Község Múzeumának YouTube-csatornája és a *Volt egyszer egy színház...* című kiállítás anyaga

Összeállította: Guci Mónika

Ma a Találkozó színpadán

Búcsúzunk Topolyától, jövőre Nagykikindán találkozunk!

... S hogy kik nyerték az idei díjakat? Az utolsó oldalakon megtudhatja a kedves Olvasó!

**Április 22., szombat, 18 óra,
Művelődési Ház moziterme
Ünnepélyes díjkiosztó gálaműsor**

Átadásra kerül a 2023-as találkozó két fődíja:

- a Pataki László-díj a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért és

- a Bambach Róbert-díj a legjobb alternatív / új formákat kereső előadásért.

További díjak: Garay Béla-díj a közöségteremtő tevékenységért • Faragó Árpád-díj a közöségmegtartó tevékenységért • Szilágyi László-díj a legjobb férfi főszereplőnek • Ferenczy Ibolya-díj a legjobb női főszereplőnek • Nagy István-díj a legjobb férfi mellékszereplőnek/epizodistának • Magyar Piri-díj a legjobb női mellékszereplőnek/epizodistának • Szántó Róbert-díj a legjobb színpadi beszédért • Közönségdíj • Diákzsúri díja • számos különdíj.

A 2023-as Találkozó zsűrije:

Crnkovity Gabriella színművész, az Újvidéki Színház társulatának tagja,

Góli Kornélia dramaturg, az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára és

Pálfi Ervin színművész, az Újvidéki Művészeti Akadémia tanársegédje

**Április 22., szombat, 19 óra
A ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZ VEN-
DÉGJÁTÉKA**

Yasmina Reza: *Művészet* (90')

Vígjáték

Rendezte: Mezei Kinga (Jászai Mari-díjas, Pataki Gyűrű-díjas)

Díszlet: Ondraschek Péter

Jelmez: Janovics Erika

Dramaturgiai munkatárs: Oláh Tamás

Fordító: Bognár Róbert

Szereplők:

Marc: Virág György

Serge: Dévai Zoltán

Yvan: Szilágyi Áron

Az előadásról:

A kortárs francia irodalom sodró lendületű szatírájának középpontjában egy fehér alapon fehér vonalakat ábrázoló festmény és három régi barát áll. A művészet fogalmáról alkotott ellentétes vélemények, esztétikai konfliktusok komoly megpróbáltatások elé állítják a három férfi kapcsolatát. Yasmina Reza szarkasztikus humorral rántja le a leplet a sznobizmusról, a divat hatalmáról, s közben mesteri érzékenységgel avat be bennünket egy évtizedes barátság mélylélektani rejtelseibe. A *Művészet* nevetett és elgondolkodtat, s mindeközben valószínűs jutalomjátékot kínál a színészek számára. A francia szerző nő sziporkázó szövegében egymást követik a feszült és komikus pillanatok, fény derül régen elhallgatott titkokra, hazugságokra, és persze szó esik magáról a művészetről is. Hiszen elfogadni, engedni, alkalmazkodni, változni s megőrizni egy barátságot: művészet.

A Szerzőt a Thaleia Productions képviseli; a szerbiai magyar nyelvű előadás a Theatrum Mundi Ügynökséggel (Budapest) kötött megállapodás alapján kerül színre.

Bognár Róbert engedélyét a Hofra Kft. közvetítette – www.hofra.hu

A démoni Démon

A Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjászói Németh Ákos *Babett hazudik* című előadásának zsűrizése

A Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjászói Németh Ákos *Babett hazudik* című szövegét állították színpadra, melyet Verebes Judit, a Zentai Magyar Kamaraszínház színművésznője rendezett. A színpadon Oláh Rékát, Berta Fannit, Radócki Kristófot, Szalma Antóniát, Kocsis Iréنت, Rekovics Rékát és Gubis Alexet láttuk.

Góli Kornélia szerint nagyon nagy fába vágták a fejszéküket, hisz nehéz szöveget választottak, melynek a mondandója is fajsúlyos, s vannak buktatói is. Az első dialógus nem könnyű, ráfér még egy kis gyakorlás az egymásra beszélésre, hiszen itt derül ki a két ember egymás közötti viszonya. Szót ejtett a Démon karakteréről (Gubis Alex). „Ő a képzeletbeli barát, a rossz, a bűn megtestesítője, egy izgalmas karakter, felmerült bennem a kérdés, hogy lehet nem fehérbe kellett volna öltöztetni.” Felhívta a figyelmüket arra is, hogy figyeljenek oda, hogy ha elhangzik egy olyan mondat, hogy „ó, milyen ügyetlen vagyok”, de még nem volt ügyetlen, az hiteltelenül hangzik. „Hasonlóan zavaró, amikor a kilátónál elhangzik, hogy »milyen rossz itt egyedül«, pedig öt centiméterre vannak tőle a többiek. S értem, hogy egyfajta belső magányra gondol a szereplőnk, de amit kimondtok, mindig gondoljátok végig, mi van mögötte, az a bizonyos mögöttes tartalom, ez hozzásegít majd a megformáláshoz” – mondta Kornélia, majd folytatta, hogy a „Mindig kinevetsz” mondat is csak akkor kap értelmet, ha előtte valóban kineveti az, akinek mondja.

Az artikuláció fontosságát a legtöbb társulat esetében ki kellett hangsúlyozni, itt is szó esett arról, hogy figyeljenek rá, hogy ne csússzanak össze a névelők.

A jeleneteket összekötő mozdulatsorok némely esetben jól működtek, de volt, amikor illusztratívak maradtak, azaz azt mesélték el, amit előtte a jelenetben már láttunk.

„Ami elgondolkodtatott, az a kifelé, azaz a nézőknek történő beszéd, hisz a szituációban azt látjuk, hogy a másikkal beszél a szereplő, mégis kifelé mond néhány mondatot. Megpróbáltam úgy értelmezni, hogy mindenkinek a saját magánya mutatkozik meg, de volt, ahol soknak éreztem.”

Az értékelése végén még azt a témakört járta körül, hogy hogyan lehet pontosabban megmutatni, lejátszani a jelenetet, amikor kiderül, hogy Babett

nem Senk lánya, hisz egy mindenre ügyelő rendőrnő biztosan nem hagy a padlón véletlenül kulcsfontosságú papírokat, miután a kezéből kilökték. Javasolta, hogy ebben az esetben úgy lehet erősíteni, ha a másik rácsap az ott maradt papírookra, hogy „*mutasd csak!*”! Illetve jelezte, hogy lehet, a szöveg olyan, hogy nem minden mondódik ki, a színpad mögött derülnek ki a dolgok.

Verebes Judit egyezett, elmondta, neki is volt hiányérzete, hisz a jelenetek is filmszerűek, sok minden történik a színpad mögött, ez is egy ilyen jelenet, s ezenkívül is volt olyan történés, ami nincs kibontva.

Pálfi Ervin ezen a ponton vette át a szót javasolva, hogy rendezőileg meg lehet teremteni a színpadnak, hogy amikor a papírt meglátja, s rádöbben valamire, hagyjon magának pár másodpercet, hisz így a közönségnek is leesik, hogy aha, valamit most ott olvasott, ami fontos infó.

„Problémásnak érzem még a rendőrnő és a fiatalok viszonyát, hisz alapjáraton egy hatósági szerv nem engedné meg, hogy ilyen pimaszul beszéljenek vele a fiatalok, olyan, mintha egy lenne közülük, nem reagálja le. Talán le lehet jelezni, hogy ő valamiért picit más. Titokban laposüveget húzogató, vagy felszív egy csikot, bont egy sört velük, mert ő kicsit engedékenyebb, s néha nincs a helyzet magaslatán” – mondta Ervin, akinek tetszett, hogy ezt a szöveget választották, belementek azokba

a problémákba, amiről a darab beszél. Elmondta, látja, hogy élvezik játszani, s eszébe juttatták az Eufória című sorozatot. Felboruló értékrendek, nem tudni ki iszik, ki fizet. A Démon karakteréről ő is beszélt: „Negatív démon, először fehérben látjuk, és később mázolja magát feketére, ez picit problematikus számomra, túl erős jel a fehér szín, s a démon megmarad a misztikus szintjén, ezen lehetne lazítani. Lehet, hogy ő nem egy mágikus lény, aki varázsol, hanem egy hús-vér ember, aki olyankor, amikor nincs dolga, hétköznapi dolgokat csinál: körmöt vág, kávéfőz, stb. Nem árt nyitogatni az irónián, hisz a történet elég durva. A gumikerekekbe behuppanás például, ami látom, véletlen volt, azt tartásatok meg, és reagáljátok is le, sőt Babett is huppanjon bele!”

Ő is nehezményezte a színpadról történő kinézeteket, hisz nem mindenhol érezte, hogy van mögötte szándék. Verebes Judit elmondta, lehet, hogy nem mindegyik volt átgondolt, hisz a vége felé nem látta a fától az erdőt, ezért ez lehet, hogy hibája az előadásnak, majd igyekeznek orvosolni. Elemelni szerette volna a szövegrészeket a kinézetekkel.

Ervin még néhány apróságra felhívta a figyelmet, például, amikor mindkét lány popójára rácsap Simon, azt a lányok ne csak egy hanggal reagálják le, hanem egymás között is. Hisz később kiderül a nagy dráma, s ahhoz képest nincs végig kijátszva a dolog.

A vetítésekről ejtett még szót, azon belül is a Tom és Jerry-s részek voltak kérdésesek, hogy miért kerültek bele. A rendező adta meg a választ, miszerint a szövegben olvasható, hogy Babett Tom és Jerry-t néz, ez jelent meg vetítés formájában. „Van egy fura viszonyom nekem is ehhez a rajzfilmhez, hisz az ember, amikor már nem gyerek, s bosszantja, ha annak veszik, de még nem is felnőtt, tinédzser, s néha rajzfilmeket néz, elvileg

poénból, de közben gyermeki énje igényli egy kicsit. Én is így voltam vele, de lehet, hogy egy picit kilóg, hisz a többi vetítés a démon karakteréhez kapcsolódik” – mondta Judit.

A színpadi pofont megdicsérte Ervin, szerinte a profik is megirigyelhetnék, olyan szépen csattant. Mondandója végén a nagy diétás Cola, cukormentes Cola, pohárba töltött Cola ügyet is kitérgyalták.

Crnkovity Gabriella is örömet fejezte ki, hogy a csapat egy ilyen témával foglalkozott, hisz neki is szíve csücske az ifjúság. A vetítés őt is azon az egy helyen zavarta, hisz egy fontos anya-lánya beszélgetésről vonta el a figyelmét, mert elkezdte figyelni, mi szaladgál a vásznon.

„Az elején lehet túl erős a zaj, mert azt érzem, hogy a lányok kiabálnak. Ettől elveszíti a beszélgetés a valóságát. Több helyen éreztem, hogy mintha tartásatok a nyers, kegyetlen tinédzserhangnemtől. Fialokat játszatok, de mindenkiben lakozik egy démon, s tud kegyetlen lenni másokkal, vállaljátok ezt fel! Jó alapanyagok vagytok, intelligensek, fiatalok, szerintem, ha játsszátok még az előadást, javasolnám, vegyétek elő azt az éneteket is” – mondta Gabriella.

A bulijelenetben van egy lassított rész, majd visszapörög minden, azt javasolta, hogy ha már lassítják, akkor történjen is valami ott. A titokzatos Démon karaktere úgy látszik, mindhárom zsúri fantáziáját megmozgatta, Gabriella is szóba hozta, nem tudta eldönteni, mindenki démona, vagy csak Babetté, hisz amikor meg akarja ölelni, az kihúzza magát az ölelésből, kérdés marad az is, hogy pozitív vagy negatív szereplő ő.

Verebes Judit elmondta, Babett számára nem feltétlen negatív, hisz olyan világot képvisel, olyan életet, dolgokat, amikre ő is vágyik. Akkor bújik ki a démon az ölelésből, amikor megjelenik az anya, mert ott csöppen vissza Babett a realitásba. A démon ösztönzi, a vágyott világot képviseli, de lehet egy elképzelt apakép is.

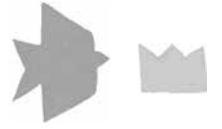
Gabriella még kiemelte, hogy nagyon jó megoldás a többször visszatérő magárahagyatottság, a pánikroham, a fuldoklás, itt jön ki mindaz, ami a lélekben zajlik. „Volt pár helyzet, ahol a már említett filmszerűség miatt néhány jelenet vége azt kívánja, hogy még ott történjen valami, de a magányos jelenettel megoldjátok ezt. S még egy dolog, amikor először mondják Babettnek, hogy hazudik, annak adjatok nagyobb hangsúlyt, ne vágja rá rögtön a következő mondatot” – zárta sorait Gabriella, s a zsúri már sietett is át a következő előadásra.

Szerda Zsófi

„Töretlen jókedvvel...!” – KEX

A zentai KEX társulat Döme Zoltán *Hideg kutyaleves* című előadásának zsűrizése

Sűrű csütörtökje volt a fesztiválózóknak, ugyanis a zárónapon három előadást is megtekinthettek a szemlén. A társulat előadása 60 percnyi kacagással és nem mindennapi színpadi megoldásokkal ajándékozott meg bennünket.

Pálfi Ervin nyitja a zsűrizést. „Nem voltam felkészülve a mai élményre, a szó pozitív értelmében. Alapvetően nem vagyok nyitott ezekre a »trash esztétikás« dolgokra, de ez most nagyon funkcionált. Attól működött, hogy hatalmas lazasággal, hittel és bizalommal csináltátok végig ezt! Amellett, hogy van egy sajtóságos abszurd humora, van benne egy mély társadalomkritika is a világról, amiben élünk... Monty Python-rajongó vagyok. Guy Richie és Tarantino világa is visszatükröződik nálatok, akik szintén nagyon közel állnak hozzám. Ilyenfajta előadásokra nagyon nagy szükség van. Ezzel a formával, ilyen bátran játszani, az dicséretre méltó. Amire viszont figyelhetek jobban, az a sok üresjárat. Például a párbeszéd után, amikor egyik szituációból a másikba mentek át, mindig van egy 4-5 másodperces szünet, ezeket ki kell irtani, fésüljétek jobban össze. Amikor a vudu sámán (**Pásztor Dániel** – a szerk.) hátrál kifelé, és lesi, hogy ne menjen neki a díszletnek, ügyetlenségnek tűnik. Nem baj,

ha nekimesz, bukjon csak le, hogy nem igazi sámán, de csinálj belőle nyugodtan poént, komponáljátok meg! A zsebkikapalós jelenet nagyon jó, és az összes többi rajzfilmszerű rész is jól funkcionál, tele vannak sztereotipizált dolgokkal és karakterekkel. Bátran adjatok hozzá még, ami a csövön kifer! Ez a forma nagyon elbírja!” A szándékos kitekintések a nézőkre nem voltak indokoltak, de **Piros Bálint** természetes és „mindenre fittyet hányó”, önazonos karaktert hozott, így ez kárpótolta, jegyezte meg, majd folytatta. „Az időpénz-monológ lehetne sűrűbb, és nem kellene szétmozogni. Jobbat tenne neki, ha a szöveget erősebben tolnátok, hogy a gondolatisága átjöjjön. Szét vannak totyogva bizonyos jelenetek, de csak kukacoskodom, alapvetően jól működött az egész! A maszkokat viszont az elején nem tudom megfejtetni. A maszkálás a zsákokkal nagyon általános. Erős kezdés képileg, viszont tegyétek bele, mi a viszonya a maszkos embereknek a zsákokokkal. Fél, félti, vagy csak lógatja... így sokkal konkrétebb lenne. Ezekkel lehet még játszani!”

Crnkovity Gabriella folytatta ezután a zsűrizést.

„Egy ideig nem is írtam semmit, szerettem volna felfedezni a dolgokat. Eszméletlenül jól ki

voltak találva az eszközök, csak pislogtam, hogy mennyi mindenetek van.

Mindenkinek van egy különleges, nem szokványos barátja, és nekem ez az előadás egy olyan barát, akinek nagyon jó a társaságában. Hetente egyszer nagyon szívesen megnéznék benneteket. Nagyon megjött a kedvem, hogy színészként egyszer egy ilyenben játszassak. Eszméletlenül komolyan veszitek magatokat, és ezt így kell! Fájn a mosolyizmaim, vigyorogtam rajtatok végig.”

Góli Kornélia veszi át a szót.

„Önazonos, amit csináltok, az ember élvezettel nézi, és megy veletek. Ahogy a színpadon szó szerint mennek, mennek, mendégélnék... rengeteg történet szól erről, a népmeséktől kezdve, különböző tapasztalatokat kell szereznie az embernek, és ez nekem pluszban tetszett, hogy meg is mutattátok. Viszont dialógust szeretnék megnyitni: hogy született ez az előadás, hogyan dolgoztatok?” – érdeklődik **Döme Zoltántól**, a darab rendezőjétől. Ő viszont nem válaszol...

„Van külön szövevívőnk.” Nevetésbe tör ki a hallgatóság, majd helyette **Fendrik Zsolt** társulati tag válaszolt. „Ez a Jasper, a dög című film adaptációja, egy nagyon »lebutított« változata. A szöveg és a cselekmény adott volt, a többi mi adtuk hozzá, ki-ki a maga zsákjával.” Ervin folytatta. „Ez dicséretes! A zsebkikapalós jelenet nagyon jól funkcionált, mert feszes volt. Attól a helyzettől,

hogy fegyver volt rájuk fogva, jó volt, tétje volt. Ettől hatványozottan működött a poén. A többi jelenetnek is ilyen feszesnek kellene lennie, jobban megfeszíteni bizonyos pillanatokra a dolgot. Pörgessétek be néha magatokat, mert kicsit egy ritmusban hangzanak el a dialógusok. Ebben az előadásban is megvan az okos bohóc, buta bohóc, Stan és Pan karaktere. De az azonos ritmustól kicsit monotonná válik.”

Az értékelés végén a zsűri mindig nyitva hagyja a lehetőséget a közös diskurzusra a társasággal. Erre változó intenzitással reagálnak a jelenlevők, de a mai nevetésre sikeredett megbeszélésen több hozzászólás is elhangzott.

„Nézőként köszönetet szeretnék mondani a zeneválasztásért, az plusz humorforrást adott” – jegyezte meg **Mendrei Zsolt**, az egyik házigazda. Az előadás fotósa szerint a bevilágítással is lehetne tovább játszani, neki feltűnő volt a minimalista fénymegoldás. „Nekünk nincs semmink, egy fürdőszobában próbálunk” – reagálta le viccesen a rendező, majd elmesélték, mennyire szegényes feltételek között készülnek az előadásaik.

„Humorérzéssel kezelitek a borzalmas körülményeket, és ez nagyon jó!” – zárta le Gabi a délutánt. Majd egy kávé mellett vártuk a harmadik előadás kezdetét.

Nagy Karina

„Az egész olyan hihetetlen volt, mint egy varázslat”

A temerini Szirmai Károly Művelődési Egyesület Jáccunk Truppja Petőfi Sándor *Bolond Istók* című előadásának zsűrizése

A temerini Jáccunk Trupp elvarázsolta a Találkozózt. A nézőket, a színpadot, a zsűrit. Az előadás első tizenöt percében mást se lehetett hallani a nézőtérrel, mint a sóhajokat és összesűgásokat.

A *Bolond Istók* előadás értékelését **Sutus Áron** vezette fel. Nagy öröm volt az elmúlt évek egyik legtöbb VMASZT-díját besöpörő társulatát ismét a Találkozózn látni, főleg úgy, hogy megint valami teljesen újat mutattak magukból. A társulat egyedülként állt bele a Vajdasági Magyar Képző-, Kutató- és Kulturális Központ *Mozdulj! Petőfi!* pályázatába. A szemle utolsó előadásának kulcsfogalmai: az áhítat és a remény párosa voltak.

Az értékelést **Góli Kornélia** kezdte azzal, hogy a csapat varázslatot tett mindenki lelkébe: „az egész olyan hihetetlen volt, mint egy varázslat.” És mérhető volt, hiszen a nézőtérrel is csak azt lehetett hallani, hogy: váó. Mindezt úgy, hogy nehéz feladatot teljesítettek, hiszen az elbeszélő költemény nagyon kötött forma, nem könnyű mondani, mégis flottul működött. Szépen és tisztán hangzottak a szövegrészek, és külön megdicsérte a csapatot a szép beszédért. Majd a játékosságot emelte ki: „A játékosságát rendkívül élveztem, ahogyan születtek a részek, a különböző kis apró epizódok, az pedig összjáték volt, ahogyan ez mindegyikötökön múlt, hogy pontosan épüljön egyik pici dolog a másikkra, folyamatosan és szépen, rendkívül varázsla-

tosan születtek a szemünk láttára.” Az előadásban több népdal is elhangzik, Nelli szerint az énekhang is tiszta és szép volt, majd hozzátette: „Minden olyan elem, amit alkalmaztatok az előadásban, az mind nagyon szép is, és tényleg dicséretet érdemel.”

Egyetlen építő jellegű kritikája volt, mégpedig az, hogy a szétszabdalt szövegrészeknél nehezebb a történetet és a mondatokat követni. Túl sok minden történik egyszerre a színpadon (kivétítőn az élőben rajzolt sórajzok, szövegmondás, játék – a szerk.), és így nehezebb volt összerakni a történetet. De ennek ellenére kivételes élményt nyújtott (azt hiszem, nem csak Nelinek, de mindannyiunknak – a szerk.).

A zsűrizést **Pálfi Ervin** folytatta azzal, hogy amikor elvállalta a szemle zsűrizését, arról nem volt szó, hogy nem egy, hanem mind a három színészmesterség-tanárának munkájáról beszélnie kell majd. Ezt **Crnkovity Gabriella** is megerősítette kicsit később, hogy ő napok óta azon gondolkodott és izgult, hogy ha eljön ez a nap, vajon ő mit tud majd mondani annak az embernek, akitől mindent tanult (ezesetben László Sándor rendezőről, tanárról beszélt; és hogy mit mondott erre a tanár úr, az értékelés végén kiderül – a szerk.).

Ervin szerint az előadás első negyedórája elkövetkező varázslat volt. Aztán viszont azt érezte, hogy ez a forma elfárad. Annyira kompakt volt az

első 15 perc élményben, hogy később egy kicsit sajnos kimerült. Egy konkrét jelenetre is kitért: amikor Bolond Istók hátára veszi a puttonyát, fejére teszi kalapját, hogy elinduljon, a kar ugyanazt megcsinálja, s ekkor Ervin azt érezte, hogy így illusztratív lett a jelenet, azaz ugyanaz történik szituációban, mint ami a szövegben elhangzik. Ha az akció más, ha a kar belevisz valamilyen plusz tartalmat, akár humorral, akkor más minőséget kap a jelenet. Emellett bizonyos helyeken lassú volt a történet hömpölygése. Érdekes lehetne a homokrajzoknál, hogy olyan elemeket rajzoljanak, amik nem odaillőek. Kicsit melankolikussá válik az előadás második felében a történet. Mintha egyes helyzetekben, jelenetekben túl illedelmesen viselkedne Istók, pedig benne van a nevében is, hogy bolond. Ez is adhatna egy kis pörgést hozzá. De persze hozzátette, hogy ezek már ízlésbeli észrevételek.

A zsűri véleményezését Crnkovity Gabriella zárta. Elmondta, hogy bekövetkezett az, amitől tartott. Elkezdődött az előadás, és nem tudott mit írni a füzetébe. Aztán pedig így folytatta: ahogy bejött Jankovics-Bocskovity Éva, és ahogy megteremtette az atmoszférát, már érezte, hogy ez a történet vinni fogja. A csapat színpadi jelenléte fantasztikus volt, el is irigyelte az összhangot és a pontosságot, amit látott. De ez nem véletlen, hiszen a fiatalok nagyon jó kezekben vannak. Látszik, hogy szeretik egymást, és azt az egészet, amit csinálnak. Gabriella azzal folytatta, hogy látszik, hogy tudják, mit beszélnek, emellett pedig ebben az előadásban végre meghallotta a csendet: „Gyönyörűek a csöndek. Hallottunk itt az elmúlt nyolc napban mindenféle zajokat, és most hallottam a csendet, és nagyon jól esett.” Mondandója végén visszatért még az előadás elején látott játékosságra, hogy ő is hiányolja az előadás második feléből, ami nagyon jól működik az első 20 percben.

És akkor **László Sándor** megszólalt nevetve: „Majd most megmagyarázlak benneteket.” Elmesélte, hogy az ősszel volt szerencséje **Virág Györggyel** a Szabadkai Népszínházban együtt dolgozni egy produkción, és most ismét, aminek külön örül! Izgalmas volt a próbafolyamat, mert a vázát közösen találták ki, majd Gyuri dolgozott egyedül a csapattal egy ideig, és felidőnél a tanár úr vette át a csapatot: „lehet, hogy onnan kezdték unni az előadást, amikortól én voltam a csapattal” – és itt természetesen kitört a nevetés mindenkiből. Hozzátette, nem gondolja, hogy a zsűrinek nincs igaza, mert ha az ember közel van az erdőhöz, nem látja a fát. Több idő kellett volna, hogy el tudjon távolodni a történettől, majd elmondta, hogy a zsűri tagjainak kár volt izgulnia attól, hogy őt kell értékelniük, hiszen a legszebb élmény számára amellett, hogy ilyen történeteket tud csinálni a temerini fiatalokkal az: „Hogy egyszer csak azok az emberek mondják meg a »tutit«, akikhez ezer és ezer dolog köt, akiket igyekeztem megtanítani valamire, és akiktől tanultam is sokat. Úgyhogy én nagyon boldog vagyok attól is, hogy Ti vagytok a zsűriben [...]. Ez szép dolog, ez az én életem”. Majd visszatért a Jáccunk Truppra, és elmondta, hogy olyan tiszta és természetes energiával dolgozik ez a csapat, ami a hivatásos színházaknál már nemigen van meg. Mert egymásra találunk. A csapat a tavalyi találkozón társasjátékokat kapott a szervezőktől. A bemutató előtt néhány nappal, amikor már érezték, hogy vége ennek az együttlétnek, a fiatalok bejelentették, hogy szeretnék, ha a bemutató után is még összejönnének és társasjátékoznának. Sándor 4-5 éve van a csoporttal, de ezt ismét eredménynek élte meg: akkor is szükségük van egymásra, amikor már nem muszáj!

Virág Kiss Anita

A közönségszűri nevében

Szeretjük a színházat. A nem hivatásosokat talán kicsit jobban is. Közelebb érezzük őket. Az elmúlt napokban Topolya lett az amatőr színjátszás fővárosa. Minden nap. Akár napi több előadás. Két lehetőséggel számolunk: úgy jól lakunk az előadásokkal, hogy fél évig a színház közelébe sem megyünk, vagy úgy rászokunk, hogy elvonási tüneteink lesznek, miután véget ér a szemle. Hasonlóban még nem volt részünk. Előadás közben jegyzetelünk. Mintha profik lennénk. Utána kibeszéljük. Tökéletes szereposztás, ezért mindenki a maximumot hozta (Olaj ☺). Ezt a darabot még gyakorolhatták volna, de a szereplő hangja olyan volt, mint Sztankayé. A Varázsló inkább ijesztő volt, mint vicces, de többet is lehetett volna a színpadon, mert karakter. Micsoda énekhangok, micsoda játék. Egyszerű, tiszta, érintetlen és őszinte. Csendes tóban lakik egy Macsó, és nagyot alakít. Ültek a poénok, de a végére már elveszítettük a fonalat. Lány hangja, fiú tátog, közönségnek háttal is meghajolnak, feneküket is megtapsoltatták ☺.

Eddig mindenben egyetértettünk, de jött a szuperprodukció. Hangok, képek, alakítások, könnyek. Mi értelme Détári Lajost elhívni egy falusi focitornára? Mi volt ebben amatőr? De emiatt is szép a színház.

Ezek a mai fiatalok...(elgondolkodtunk)? Ilyen nincs is, zeneválasztás nagyon ott volt, bár a Voodoo People-t hiányoltuk. Legötletesebb rendezés.

Elbizonytalanodtunk, pedig már meg volt a favorit! ☺

De valami alapján dönteni kell. Alma, körte, mindkettő finom. Szakmai szempontok nem elsődlegesek, nem is értünk hozzá. Mi a közönséget is képviseljük. Elmondhatjuk a hiányosságokat, hibákat, mit hogyan kellett volna másként csinálni. De mi más alapján hozzuk meg a döntést. Miután vége egy darabnak, többször is visszatapsolják a szereplőket, felkapcsolják a villanyt. Ott ülünk a székben még egy néhány pillanatot mosollyal és elégedettséggel az arcunkon, vagy komolyan elmerengve, párás tekintettel. Nehezen kelünk fel a kényelmes székéből, hazafelé úton a darabról beszélünk. És otthon folytatjuk. Minden poént felidézünk, és minden komoly gondolatot átbeszélünk. Azt hiszem, a közönség zsűrijének ez alapján kell meghoznia a döntést. Ha egy darab ezt el tudja érni, hogy hosszú idő után is idézünk belőle, elmosolyodunk, és azt mondjuk, hogy ezt Topolyán láttuk, a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján.

Tomik Nimród

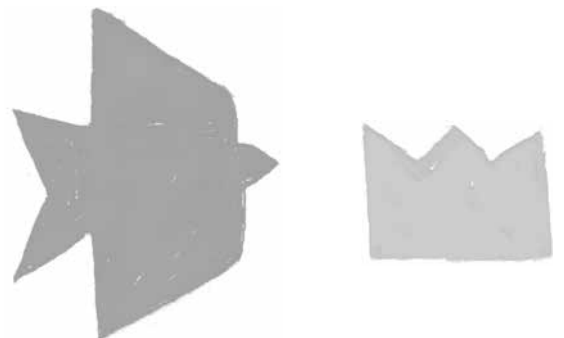
A közönségszűri tagjaként nagyon élvezem ezt a feladatot, hogy véleményezhetem a színdarabot, ha ezt nem vállalom be, akkor talán soha nem mérlegelek ennyit ilyen módon, hogy melyik előadás miatt tetszett, vagy mi ragadott meg benne, vagy valójában mennyire jött át nekem a mondanivalója.

Egy színházi darab akkor jó, ha hiteles mondanivalója van, ha szól valamiről, letisztult a maga műfajában, ha megérint a története, és elgondolkodom az eseményeken, tehát foglalkozom vele a megtekintése után is, esetleg okulok, illetve tanulok belőle, vagy felpezsdít, vagy épp megnyugtat, szórakoztat. Ez persze nagyban függ attól is, hogy az adott pillanatban milyen hangulatban vagyok, a napom milyen kerékvágásban zajlik, ezért jó, hogy többen vagyunk a zsűriben, és egymás véleményét hallgatva kitisztulnak egyes mozzanatok, más szemszögből világítanak rá a színész játékára, az előadásra. A sok gondolatot, meglátást összegyűrva megalkothatjuk a mérvadó véleményünket a részleteiben is megfelelő, tetszésünket elragadó színházi darabról.

Minden színdarabban találtunk nagyon pozitív és néhány negatív részt is, amiben azonban egyeztünk, az, hogy a mai társadalomnak, szűkítve a topolyai közönségre, vígjátékra van igénye, zenés bohózatra, musicalre.

Nemcsak az előadást kell figyelembe venni, hanem a légkört, ami teremtődött, a közönséget, aki ebben az együtt lélegzésben részt vett. Nekünk a közönség szempontjából kell gondolkodni, így ez a tényező is hozzájárul a döntésünk meghozatalához. Minden egyes műfajnak megvan a saját közönsége, ezt is figyelembe kell venni, ami viszont mindegyik előadásban fontos, hogy a színész azonosuljon a szerepével, és ezt hitelesen előadja. Ezt viszont minden előadásban láthattuk, öröm volt végignézni mindezt, még ha a történet nem is ragadta meg a tetszésünket.

Fekete Edit

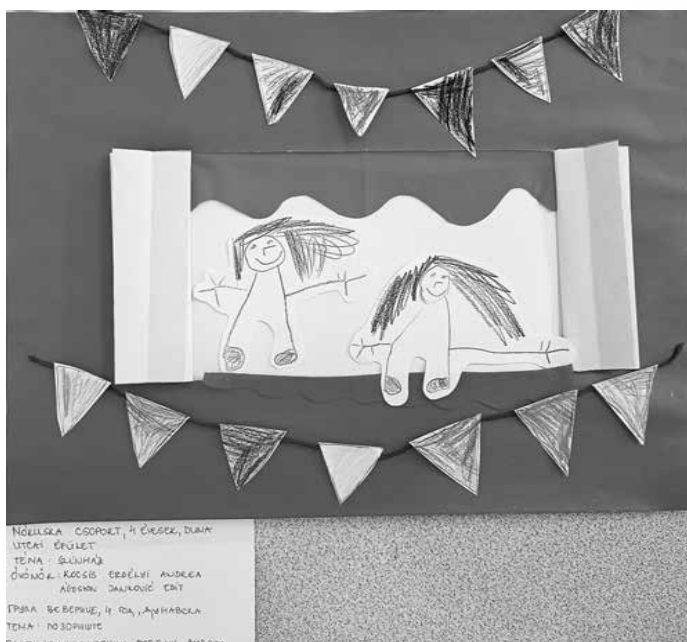

A diákzsűri nevében

A Marásokkal nagyon sokat készültünk, és vártuk, hogy bemutatkozhassunk. De az egész mégis más volt, mint eddig. Házigazdák is voltunk. A munkából mindenki kivette a részét, volt, aki többet és volt, aki rengeteget dolgozott. Az eddigi szemlék során mindig minket zsűriztek, és most fordult a helyzet. Mi mond(t)unk véleményyt a darabokról. Kemény munka volt, de nagyon jól éreztük magunkat. Nemcsak a darab végén, de az iskolában is, szünetekben is beszédtema volt az

aznapi előadás. Mindannyiunkra hatással voltak a darabok. Kamaszok vagyunk: a lendületes, fiatalos darabok tetszettek jobban. Örültünk, amikor tizenévesek játszottak, átértékeltük a helyzetüket, és azért szurkoltunk, hogy ne tévesszenek szöveget, ritmust, és elégedetten jöjjenek le a színpadról.

Döntésünket megbeszéltük, és egyöntetűen választottuk meg az általunk legjobbnak tartott darabot. Köszönjük a lehetőséget a szervezőknek, örülünk, hogy részesei lehettünk ennek a 10 napig tartó ünnepnek.

Nyári szakmai programok – ide is kukkantsatok be!

Idén is lesz MAdT Zentán!

Júliusban tizenötödik alkalommal szervezzük meg a *Vajdasági Magyar Amatőr és Diákszínjátszók Táborát*. Idén két, frissen kinevezett színházigazgató is oktatni fog a táborban! Tartalmas, szakmailag megalapozott, izgalmasabbnál izgalmasabb programokkal készülünk.

Színjátszást, rendezést kedvelő, közös alkotásra és kísérletezésre nyitott fiatalokat várunk idén nyáron is Zentára, a Vajdasági Magyar Amatőr és Diákszínjátszók Tizenötödik Táborába, a MAdT-ba, amely 2023. július 6–13-áig tart. A tábor elsősorban azoknak a fiataloknak kínál (15 éves kortól) tartalmas feltöltődést, akik a Vajdaság különböző pontjain működő színjátszó társulatoknak már tagjai, vagy – ha még nem azok – szívesen kapcsolódnának be egy-egy csoport munkájába.

Képzettség, előtűdás nem szükséges, csak jókedv és a szerepbe lépés varázsára való nyitottság.

Ha szívesen próbálsz ki magad más bőrébe bújva, ha szeretsz játszani, ha vonz a színpadra lépés lehetősége, itt a helyed!

A tábor amatőr rendezőknek és a dramaturgia iránt érdeklődőknek is szól. Gyakorlottaknak éppúgy, mint kezdőknek – felső korhatár nélkül!

A MAdT tábor a színházról, az alkotás szabadságáról és a kitartó munkáról szól. Olyan szakemberek lesznek idén is az oktatók, akiktől érdemes színházat tanulni.

Oktatóink 2023-ban:

A rendezői csoport vezetője:

- MEZEI KINGA – rendező, színművész

A dramaturgia és színházelmélet csoport vezetői:

- GÓLI KORNÉLIA – dramaturg
- OLÁH TAMÁS – teatrológus, dramaturg

A színjátszó csoportok vezetői:

- DÉVAI ZOLTÁN – színművész, a Zentai Magyar Kamaraszínház igazgatója
- MÉSZÁROS GÁBOR – színművész, a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház igazgatója

Beszédtanár:

- LŐRINC TÍMEA – színművész

A jelentkezési felület és a részletes felhívás pár héten belül megnyílik. Kövess bennünket a VMASZ Facebook oldalán, hogy ne maradj le róla!

A tábor a Magyar Nemzeti Tanács kiemelt jelentőségű ifjúsági rendezvénye

Szervezők: Vajdasági Magyar Művelődési Intézet • Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség

A Malomfesztivál alkotótáborai

ÉÉÉÉÉSSSS, jöjjenek a 2023-as Malomfesztivál alkotótáborai. Lesz itt minden, báb, mozgás, színészet, filozófia, képzőművészet, zene. Mutatjuk az elsőt:

LEGYEN SZÍNHÁZ E TÁJ – MOZGÁS-BÁB-SZÍNHÁZI TÁBOR

Táborvezetők: Cserepes Gyula, Pájer Alma Virág

„Tisza. Holtág. Mézesdülő. 1991. Késő augusztusi, tikkasztó délután. Mami és Tati a veteményesben dolgoznak. Apám hátul, a gyümölcsfák között. Senki sem figyel rám. Leosonok a nádasig. A fácánles régóta izgatja a fantáziám. Odabent elszórt magvak. Ahogy kibújok, egy széles árnyék suhan el felettem. Landol a szürke gém.”

/Cserepes Gyula visszaemlékezése Óbecsére/

Talán minden gyermek fantáziáját megragadja a repülés lehetősége. A szárnyalás szabadsága. A vajdasági alföld határtalan távlata még inkább felnagyítja a végtelenséget. Elemien megrázó élmény ott állni, a semmi közepén – csak a föld, az ég és Te. Vagytok. Együtt. Eggyé válva. A lapos táj rekkenő mozdulatlansága csupán illúzió. A reszeltő délibábok között szinte szikrázva rezeg az élet. A szántók fölött köröző rétisások, a nádasok mellett zizgó szitakötők, a hullámozó fűszálak között illanó gyíkok – csupán néhány kiragadott példa az alföld szüntelen mozgolódására.

Az idei táborban ebből a környezetből merítünk ihletet. Várunk minden 16 és 26 év közötti

érelklődöt egy, a gyermeki fantázia és a végtelen szabadság határán létrejövő szárnyalás átélésére. Kisebb csoportokban dolgozva, a helyben, a házak körül fellelhető anyagokból (botok, rongyok, szalma stb.) építünk együtt óriásbábokat. Megtanuljuk úgy használni a saját mozgásunkat, hogy a látszólag halott tárgyakra életet lehelve közösen alkossuk és mozgassuk meg őket. Madarakat. Pillangókat. Rovarokat. A környező tájra jellemző élővilág szárnyas lakóit. Melyeket a tábor zárásaként „megreptetünk” a Malomfesztivál tájain.

Jelentkezz Szerda Zsófinál a desiresofi@gmail.com e-mail címen.

Helyszín: Orom, a régi Malom és környéke

Időpont: 2023. augusztus 4–9.

Maximum létszám: 12 fő

Korhatár 16+

Jelentkezési határidő: 2023. június 15.

Az alkotótábor ára: 6000 dinár. Amennyiben jelentkezel valamelyik táborba, kedvezményesen vásárolhatsz nálunk a helyszínen Malomfesztivál-bérletet, 2000 dináros áron.

SZÍNÉSZTÁBOR

Táborvezetők: Nagyabonyi Emese színművésznő, Tóth András színművész

„Ez lett éjjelem nappalom. Két napja asszem, hogy fürödni is elfelejtettem! Mert kerestem egy hétszótagú rímet, amire azt mondd, let's get, yo! Meg egy cepe-cepe-cepe hadarós. Meg ilyen veszett, felütéses, edzett flow-t!” Oromon, a Malom mellett csodák történnek nyáron. Barátságok, jelenetek, dalok, születnek, szinte alig alszunk öt napig, beszélgetünk, játszunk és tanulunk. Leginkább egymástól. A színház az egymásra figyelés és az elfogadás eszköze tud lenni, ha hiszünk benne. A drámatáborban kreatív írással, mozgással, egymás és önmagunk megismerésével, zenével és – ami minden egyben – színházzal foglalkozunk. Nagyon várunk minden fiatalot, aki szeretne közösen alkotni és kicsit megismerni önmagát és a világban a helyét.

Jelentkezz Szerda Zsófinál a desiresofi@gmail.com e-mail címen.

Helyszín: Orom, a régi Malom és környéke

Időpont: 2023. augusztus 4–9.

Maximum létszám: 15 fő

Korhatár 16+

Jelentkezési határidő: 2023. június 15.

Az alkotótábor ára: 6000 dinár. Amennyiben jelentkezel valamelyik táborba, kedvezményesen vásárolhatsz nálunk a helyszínen Malomfesztivál-bérletet, 2000 dináros áron.

A színházban

Végre színházba mehetek! Izgatottan vártam, milyen lehet egy színház belülről, és persze a színdarabra is kíváncsi voltam.

Furcsa érzés tört ki belőlem, amikor először beléptem a színház ajtaján. Látni azt, hogy ennyi ember mind egy helyen, együtt van: csodás, persze főképp azért, mert manapság nem nagyon gyűlnek össze az emberek. Egy helyen szerintem még sosem tapasztaltam ennyi embert. A színház egy tökéletes hely ahhoz, hogy sokan jól érezzék magukat, valamint arra is, hogy az ember új barátokat szerezzen. Csodálatos érzéseket keltett bennem az, hogy ennyi személy jól érzi magát, maga a színház is egy remek hangulatjavító hely. A színháztermen belül csak egy szobát látni teli székekkel és egy színpaddal, de ez ennél sokkal több. Maga a színház egy négy fal között található emberekkel és vidámsággal, jókedvvel telt csodás épület. Remek hely arra, hogy az ember vidám, örömteli élményeket gyűjthessen. A színház nemcsak a felnőttek, hanem a gyerekek számára is tökéletes szórakozó helyszín. A színdarab megnézése megfelelő akkor, ha szomorúak vagyunk, de ugyanakkor az élménygyűjtéshez is fantasztikus.

A fényeket lekapcsolták, és a teremben teljes csönd vette át az uralmat. A színdarab érdekes volt, a szebbnél szebb díszlet elkápráztatott. A szereplők teljesen átélték a történetet. Varázslatos volt. Az előadás végén a fényeket visszakapcsolták, az emberek pedig nevetve tapsolták a szereplőket.

Örülök, hogy ilyen szép élménnyel gazdagodhattam, teljes felüdüléssel és varázslattal eltöltve mentem haza.

Cetina Aleksandra, 6. osztály, Dózsa György Általános Iskola, Gunaras
Felkészítő tanár: Benda Török Livia

**„Nemcsak remélem, hanem hiszem is, hogy ezt
a szent feladatot nem csak néhányan vállaljuk!”
(Faragó Árpád)**

Április 13-án, a huszonhetedik találkozó nyitónapján hangzott el: az idei rendezvényt Faragó Árpádnak, Faragó Árpai bácsi emlékének szenteljük. S időközben jártuk az idei seregszemlének útját, megannyi gondolat forgott sokak, mindenki fejében a *Súgóban* újrapiublikált Árpai bácsi-írások olvasása közben: a mindenkoron érvényes intelmek és tanácsok, kérések és imák, *könyörgések*, csodák és rácsodálkozások, s főként az ösztönzés és a nem-feladás sorainak, szólamainak magukhoz ölelő *sodrásában*.

Akkor és amikor a zsűri három tagja (*köszönjük Nekik, Nektek!*) **Faragó Árpád-díj** megalapítására tett javaslatot, mindenki vágya, sokunk és mindenki gondolatai mondattak ki!

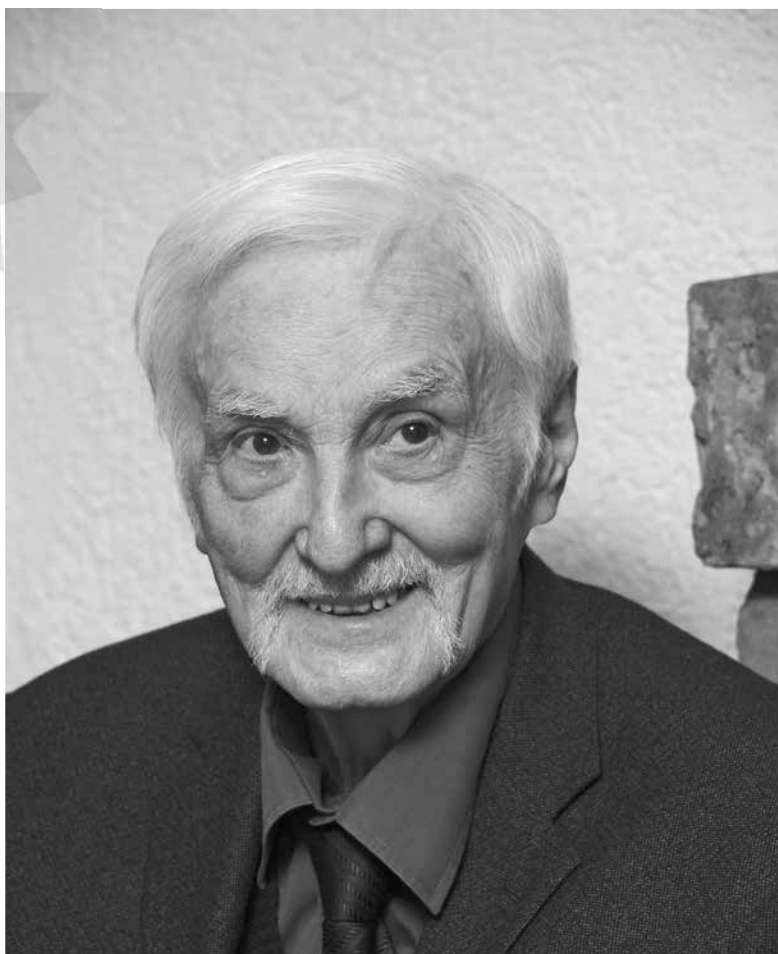
Akkor és amikor a zsűri Faragó Árpád-díj megalapítására tett javaslatot, nem a szervezők részére, irányába fogalmazta meg mindezt: iga-

zán mindannyiunk, mindannyiótok számára, akik érzik és hiszik, hogy van a világon *szent feladat*, akik hisznek abban, hogy lehetséges és hogy érdemes a *vállalás*, s igen: hogy ebből megtartó erő, álmokból s vágyakból s az együtt kiküzdött mindennapokból felépítmény, jövő, közösség sarjad!

Igen, minderről szól a díj: közösség-hitről és a közösségeket egyben tartó *igaz* cselekedetekről, amelyben az élet egyszerre játék s néha borús várás is, de amelyet nem egyedül kell megélni!

Erről szól tehát a díj: a közösségmegtartó példaadásról, lelkületről, és valamiként a háláról is, Árpai bácsi hálájáról is!

Akkor és amikor 2023-ban első ízben nyújtjuk át ezt az elismerést, a remény és a felelősség remegő félelme is lüktet bennünk: hogy méltók vagyunk, méltók legyünk az *Ő* örökségéhez.

A Találkozó díjainak névadóiról

Bambach Róbert
(1948–1982)

Bambach Róbert számtalan hangjátékot, mesejátékot, vidám műsort, rádióiskolát rendezett. Ezeket hangszalagok őrzik. Rendezett a Szabadkai Gyermekszínházban, a szabadkai Népszínház Magyar Társulatánál, az Újvidéki Színházban, a nagybecskereki Madách Amatőr Színházban. Előadásainak emlékét, munkamódszerét barátok őrzik.

Azután egy évvel később már Újvidéken találkoztunk, a Bambach–Káich-villában, amely 22 m² volt a Makszim Gorkij utca sarkán, a 2. emeleti albrétben. A színhely meghatározása Németh P. Istvántól ered, az Újvidéki Színház legendás hírű igazgatójától, akivel éjszakákat beszélgettünk, vitatkoztunk át a Bambach–Káich-villában. Velük megváltottuk ott a színházi világot – szövegeket vitattunk meg, színházi stílusokat elemeztünk és fónikus megoldásokig jutottunk el. Vita, érvelés, olykor veszekedés színhelye volt az a 22 m². Az én számomra végtelenül hasznos. Őszinte barátság alakult ott ki – otthon éreztem magam, igazi művészi műhelyben voltam –, hisz sokszor ott tartottuk a próbákat is. Tehát színházi műhely volt az a 22 m². Ahol tájékozódtam egy jóízű, szenzibilis rendező érzésvilágáról, munkamódszeréről, vágyairól, elképzeléseiről és rendezői praktikáiról. Így volt ez 1979-ben is, amikor Kopeczky László *Színész és halál* című művét tűztük műsorra Bambach Róbert rendezésében. Először is, amikor elkezdtünk dolgozni az „anyagot”, az első benyomás a rendező asszociatív vonalán a színnel, a színekkel volt. Az emocionális magot a szín, a színek fejezték ki Nála. Azt mondta: a 3 felvonást 3 színben látja. Zöldben, sárgában és fehérben. És van egy állandó csellengő, minden felvonásban azonos színben, a kék ruhás, kék kabátos nő, ő kapcsolja össze a történeteket. És, ha most visszagondolunk a semleges fehér színre, az éretlenséget jelző zöldre, a derült eget mintázó kékre, és a szívárvány színei között a meleg sárgára – gondolhatunk a kiegészítő színek alkalmazására is – meg minden más vizuális tökéletességre, mert Bambach Róbert rendezését a tökéletesség és precizitás jellemezte. A pontos partitúra és a szakmai alázat és hűség. (Franyó Zsuzsanna)

Ferenczi Ibolya
(1915–1960)

Gazdag műkedvelői múlt után szerződött Szabadkára 1947-ben. Érzelemtel, érett nők hiteles alakításával, kulturált, visszafogott, de mégis magával ragadó játékkal – a polgári színjátszás legjobb hagyományainak szellemében –

vívta ki a vezetőszínészi státuszt és megbecsülést.

Soha nem lehetett a színházi élettől, a poézistól elválasztani, mert a zene–dráma–költészet hármassága egysége magánéletét is színültig betöltötte. Igazában színészvér volt, akinek az az élete, hogy tragédiák, színjátékok, komédiák alakjaiba bújva, így átélve egy leányt, egy asszonyt, egy artistanőt, két malomkő között őrlődő szerelmes lényt éljen úgy, mint aki igazán az, akit ábrázol.

Ma már, ha kimondjuk Szabadkával kapcsolatban, hogy Életjel, illetve Csáth Kör, mindenekelőtt az irodalmi rendezvények jutnak eszünkbe, idővel azok kaptak meghatározó helyet a köztudatban. Az amatőr színjátszás is hangsúlyos szerephez jutott, hiszen a hatvanas-hetvenes években nem volt magyar nyelvű színiakadémiánk, nagyon kevés tehetségnek adatott meg, hogy a budapesti Színművészeti Akadémián folytassa tanulmányait, így a színészképzésben és az utánpótlásban nagy segítséget nyújtottak az Életjel kisszínpadán zajló kísérletek, próbálkozások. Számos neves színészüket, rendezőnket indította útnak egyébként is az Életjel: a korán elhunyt Tallós Zsuzsát és Bambach Róbertet, illetve Bajza Viktóriát és Póka Évát, Rövid Eleonórárt, Sziráczi Katalint, Szűcs Hajnit, valamint Banka Líviát és az Újvidéki Színház volt igazgató-rendezőjét, László Sándort is. Legnagyobb színészeink, Ferenczi Ibolya és Romhányi Ibi, Pataki László, de az egykori Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának minden tagja számtalanszor fellépett az irodalmi rendezvényeken...

Garay Béla
(1897–1987)

Garay Béla 1897. február 14-én született Szabadkán. 1913-ban szerződött Nádassy József szabadkai színházigazgató társulatához (miután egy színházi bizottság előtt letette a felvételi vizsgát). Több mint 10 esztendő telt el a különböző magyarországi színtársulatokban. 1924. július 1-jén visszatért szülővárosába, Szabadkára. S mindjárt be is kapcsolódott a szabadkai Népkör munkájába. Első rendezése és fellépése a Népkör színpadán Alfred Savoire *A kékszakáll nyolcadik felesége* című vígjátékának színpadra állítása és a mű címszerepének eljátszása (1924-ben) volt.

Ettől kezdve munkássága a Népkörhöz kötődött – a Népkör egy időben Magyar Olvasókör néven működött –, ahhoz a rangos művelődési intézményhez, amely azokban az években meghatározó módon járult hozzá a magyarság szellemi életének kibontakozásához, gazdagodásához. Garay Béla rendezett, játszott és a pedagógus türelmével, alaposágával vállalta és végezte a színésznevelés nagyon is összetett feladatát. Hogy a Népkörnek a húszas évek vé-

gén, de különösen a harmincas években, milyen erős, kiegyensúlyozott, figyelemre méltó színészgyéniségekből álló társulata volt, azt mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy amikor megalakult Szabadkán az első hivatásos magyar színház, annak gerincét a Népkör társulatának legjobbjai: Pataki László, Sánta Sándor, Kunyi Mihály, Szabó János, Balázs Janka, Kelemen Mancsi, Pál Margit, Raczkó Ilus és Mamuzsics István alkották.

Garay Béla azonban nemcsak a Népkörben foglalkozott a színjátszókkal, nemcsak ott igyekezett magasabbra emelni azt a bizonyos minőségi mércét, a színvonalat, hanem járta a vidéket, mert hívták, mert szükség volt rá. A bánsági, a bácskai, sőt a drávaszögi kis falvakat is felkereste. Béla bácsi, mert csak így hívták mindenütt, napokat, heteket töltött azok között, akik meg akarták szabadulni a dilettantizmus kényszerzubbonyától, akik meg akarták ismerni a színházat, a színpad igazi világát, annak törvényeit, elvárásait. A nagy tekintélyű művészember nem oktatott, egyszerűen tanácsokat adott, azokra az alapismeretekre hívta fel a színjátszók figyelmét, amelyek nélkülözhetetlenek egy-egy darab színpadra állításakor. Garay Béla a maga művészi hivatástudatával, nagy szakmai felkészültségével és persze emberi magatartásával igyekezett színjátszóinknak átadni azokat az ismereteket, amelyek a mozgalom minőségi előrelépését, egészséges lombosodását segítették!

Magyari Piri

Juhászné Magyari Piroska, a két világháború közötti Nagybecskerekben élt, és része volt annak a nagy műkedvelői mozgalomnak, ami ebben a városban alakult ki az impériumváltás után. Az Ady-társaságot megalapító lapszerkesztő, Juhász Ferenc feleségeként 1919-től aktívan részt vett a társaság által szervezett amatőr előadásokban, később pedig a dr. Várady Imre alapította Magyar Közművelődési Egyesületben folytatta színjátszói tevékenységét. Férje volt a főtítkárné. Leányuk az a D. Juhász Zsuzsa, aki 1952-ben a szabadkai Népszínház tagja volt egy évig, majd visszament Nagybecskerekre, és az ott megalapított magyar társulat oszlopos tagjaként játszott az 1953 és 1955 közötti időszakban, amíg a társulat létezett.

Magyari Piri nemcsak amatőr színésznő volt, de rendezett is, és megszervezte a vendéjátékokat. A két világháború között többször is fellépett Szabadkán, az Olvasóköri, a zombori Kaszinóban, Újvidéken, a Magyar Olvasóköri és más helységeken is. A *Tűzmadár* és a *Médi* című produkcióban nyújtott alakításai voltak a legsikeresebbek. (Káich Katalin)

Nagy István

A szabadkai Népszínház Művészetbarátok klubja már-már elképzelhetetlen volt nélküle. A bárszéken üldögélve ilyeneket mondott: *„Minden társulatban, amelyik arra vetemedett, hogy előadja a Hamletet, van egy Leartest meg egy Horatiót vagy egy I. sírásót játszó színész is. Titokban mindhárom meg van győződve róla, hogy sokkal alkalmasabb lenne a Hamletre, mint az, akire a rendező ráosztotta.”* Ezzel fejezte ki azt, hogy tudta, ő mindörökké epizodista marad.

Nagy István a hatvanas években vált nagy színészgyéniséggé. Szabadkán született, a legelérhetőbb információk szerint asztalosmesterséget tanult, de már nagyon fiatalon a Népkör színpadán *téblábolt*. Később felvételizett a Népszínházba, ahol le is szerződtek. Dévics Imre így mesélt abban az időben róla: *„Ha valaki utál dalolni, táncolni, verset mondani, utálja Shakespeare-t, akinek Macbethjéből tolmácsol egy jó monológot – nagy tehetség. Ha ennyire utálja, amit csinál, milyen lesz, ha megszereti a munkáját? Vegyük fel!”* Igazi szabadkai figura volt. Amolyan szabadkai őslakos. Sokáig élvezni tudta a város és a színházi munka minden pillanatát.

Alacsonyágáról így zsörtölődött: *„Nekem azért nincs szerencsém az életben a párválasztásban, mert alacsony vagyok, s így messzebb kerültem az Úr kezétől. Engem nem akart megáldani. Pedig csak egy könnyes arcot szerettem volna letörölni néha, adni és varázsolni mosolyt az emberek ajkára...”*

Gátlástalanul bukfencezett Kisfaludy *Kérőkjében*, a *Finom kis társaságban*, Bunkóst játszotta Shakespeare *Sok hűhó semmiértjében*, rendőr volt Mrožek *Hekusokjában*. A rendezőket vagy lelkesítette, vagy bosszantotta, mert öntörvényű volt. Utókatyója azonban a páratlan humorérzéke volt. *„Én a színházat látni, érezni és élni akarom”* – sokszor mondogatta ezt életében.

Pataki László (1916–1999)

„Miféleképpen mindig kevés olyan színművész volt, manapság pedig nincs is, akinek színpadi jelenléte szélesebb hatósugarú a reflektorfénynél.” (Franyó Zsuzsanna)

1916. július 13-án született Szabadkán a Magyar Érdemrend tisztikeresztjével kitüntetett színművész. Itt fejezte be az általános iskolát és a gimnáziumot. Az elemi iskola hetedik osztályában egy diákkori csíny miatt évet kellett ismételnie. Vajon mi rosszat tehetett, amiért ilyen drágán kellett megfizetnie? Ezt mindenkinek a saját fantáziájára bizzuk!

Mást nem tudott annyira szeretni, mint a színeszetet... Már középiskolás korában színházalapítással is próbálkozott kisebb-nagyobb sikerrel, sőt még

a versírás is foglalkoztatta. Színpadra először Karel Čapek *Fehér kór* című drámájával lépett.

Egyetemi tanulmányaival érdekes fordulatot vett az élete, ugyanis tanulmányait a zágrábi orvostudományi egyetemen akarta folytatni. Ám ekkor sem tudott szabadulni a művészetektől: lehetőséget kapott Zágrábban kultúrestek szervezésére. Itt új művészeti ághoz is kipróbálta magát: egy dzsesszegyüttesnek lett a tagja. Megpróbálta magát a zenélésből és a színészkedésből eltartani.

1939-ben behívót kapott a második világháborúba. A német hadifogságból 1945-ben szabadult. Nem sokkal később alapító tagja, színésze és rendezője lett a Magyar Népszínháznak. Ő rendezte a szabadkai Népszínház első darabját, Balázs Béla *Boszorkánytáncát*, melynek bemutatójára 1945. október 29-én került sor.

1975-ben meghívták az újvidéki Művészeti Akadémia magyar nyelvű színművészeti szakára professzornak. Diákjait a színház szeretetére, tiszteletére nevelte, nem elsősorban a színészetet próbálta megtanítani nekik. Nemcsak a fellépései voltak fontosak számára, hanem diákjai nevelésére is ugyanolyan hangsúlyt fektetett. Ez abból is látszik, hogy egykori diákja, Kovács Frigyes híres színész és az akadémia tanára, létrehozta a Pataki-gyűrű díjat.

Pataki az egyszerű dolgokat kedvelte: lehetnek azok filmek, könyvek vagy akár versek is. A színháznak pedig arra a hatására esküdött, ami az embert megnyugtatja, nem pedig fölizgatja.

Mindennapjait Szabadkán, a Rudics utca 2. szám alatt élte, ahol soha sem volt egyedül. Itt most nem a családjára gondolunk. Pataki László állandó lakótársai drámai hősök, királyok, koldusok voltak, mert azt mondják, aki színészi pályára lép, többé soha nem lesz magányos.

Szántó Róbert (1891–1941)

A középiskolát Szarvason, a teológiát Pozsonyban végezte. Lelkészi pályáját a budapesti Deák téri evangélikus templomban kezdte, a világháború idején tábori lelkész volt – „*a fügefaiállatú Mosztárban*”, ahogy egyik versében írja. 1920 és 1929 között pedig a szabadkai ágostai hitvallásúak lelki gondozását végezte. Ebben a nagy kiterjedésű alföldi városban sokoldalú munkásságot fejtett ki: 1921-ben a bácskai egyházkerület vezetőségének megbízásából újrarendítette a korábban Zomborban, illetve Baján megjelenő *Vándorút* című egyházi lapot, amelynek évekig, pontosabban 1928 végéig szerkesztője volt.

A világi politikai sajtó mozgalmában is tevékenyen részt vett, mégpedig a Magyar Párt főtítkáráként, illetve vezetőségi tagjaként. Ilyen minőségben többször is felelős szerkesztője volt e szervezet hivatalos sajtóorgánumának, a *Hírlap*nak.

Az elnyomott magyar nemzeti kisebbség érdekeinek erélyes, olykor provokatív, néha nacionalizmusba torkolló védelme miatt a lap örökös támadásoknak volt kitéve. 1925-ben több szerkesztővel együtt Szántó Róbertet is letartóztatták.

1927 júniusában Szántó Róbert új, rövid életű hetilapot indított *Hétfői Magyar Újság* címmel, amely a *Vándorút*-ban közzétett beharangozó szerint „*a vajdasági magyarság szócsöve és sérelmeinek bátor szószólója lesz*”. Szántó Róbert az irodalmi életben is szerepet játszott. Senteleky Kornél 1928-ban, a Vajdasági Írás indulásakor bevette a folyóirat szerkesztőbizottságába.

Szántó Róbert írt még bibliai egyfelvonásosokat, ifjúsági színműveket és egyéb színdarabokat is.

Fő művei: *A déli végeken* (versek, 1916); *Aszmodi diadala* (drámai költemény, 1919); *Viaskodó tavasz* (versek, 1923); *A próféta szerelme* (elbeszélések, 1926); *Az utolsó óra* (színmű, 1938); *Hazavágyom* (válogatott versek, 1941).

Élete tragikusan ért véget: gyilkosság áldozata lett.

Szilágyi László (1925–1980)

Szilágyi László színész, rendező volt. 1948-ban műkedvelőként került Szabadkára, ahol rövidesen a társulat egyik legfoglalkoztatóbb színésze lett. 1964-től az Újvidéki Rádióhoz, majd a televízióhoz szerződött színészként, később rendezőként.

Szilágyi László a drámairodalom legnagyobb szerepeit alakította. Főbb szerepei: Mosca (Jonson: *Volpone*); Callimaco (Machiavelli: *Mandragóra*); Petruccio (Shakespeare: *A makrancos hölgy*); Oberon (Shakespeare: *Szentivánéji álom*); Báró (Gorkij: *Éjjeli menedékhely*); Hlesztakov (Gogol: *A revizor*); Leonardo (García Lorca: *Véres menyegző*); Jimmy (Osborne: *Dühöngő ifjúság*); Perföldy (Kisfaludy Károly: *A kérők*); Aurel (Krléža: *Léda*); Leprás Mátyás (Brecht–Weill: *Koldusopera*); Camille Sévigne, vizsgalóbíró (Achar: *A bolond lány*).

„Több mint hat évtizeddel ezelőtt színházcsinálóiink lelkes kis csapata színháztörténetet írt itt a Délvidéken. A nagy színészegyéniségeken kívül, mint amilyen Pataki László, Sántha Sándor (mindketten részt vettek a színházavató előadásban), aztán R. Fazekas Piri, Fejes György, Ferenczi Ibi, Szilágyi László (hogy csak néhányukat említsem), ott voltak természetesen azok a színészek is, akik tehetségükkel, hivatástudatukkal a Magyar Színház alapjait lerakták. Ennek az alapozásnak, majd a lassú építkezésnek szívós, elkötelezett »harcosai« voltak a rendezők is: Garay Béla, majd a későbbiek során Varga István, Virág Mihály, ifj. Szabó István, és persze a színész-rendezők, Pataki László és Szilágyi László.” (Faragó Árpád)

A XXVII. VMASZT díjazottjai

HIVATALOS DÍJAK

1. A zsűri Pataki László-díjjal tünteti ki a kupuszinai **Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjátszó csoportját** a találkozót legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, Szántó Armand – Szécsén Mihály *Paprikáscsirke* című darabjáért. Az előadás rendezője Molnár József.

2. A zsűri Bambach Róbert-díjjal tünteti ki a nagyikikindai **Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatát** Đorđe Lebović *Az ezredik éjszaka* című művének színpadra állításáért. Az előadás rendezője Király Sándor.

3. Közösségteremtő tevékenységéért a zsűri Garay Béla-díjjal tünteti ki a **Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színjátszó Grundját**.

4. Közösségmegtartó tevékenységéért a zsűri Faragó Árpád-díjjal tünteti ki a **Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület Hébe-hóba színjátszó csoportját**.

5. A legjobb összejátékért járó díjat a zsűri a temerini **Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Truppjának** ítélte oda.

6. A zsűri csapatépítő tevékenységért járó díját a topolyai **Mara Amatőr Színház** érdemelte ki.

7. A zsűri 2023-ban a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjjal **Jenovay Lajost**, a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület Hébe-hóba színjátszó csoportjának tagját tünteti ki, a Ray Cooney *Páratlan páros* című előadásban nyújtott alakításáért, John szerepének megformálásáért.

8. A zsűri a legjobb női főszereplőnek járó Ferenczi Ibolya-díjjal **Dienes Koleszár Valériát**, a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjátszó csoportjának tagját tünteti ki, Valéria szerepének megformálásáért, Szántó Armand – Szécsén Mihály *Paprikáscsirke* című előadásában nyújtott kiváló alakításáért.

9. A zsűri a legjobb férfi epizódszerepért járó Nagy István-díjat **Tombácz Imrének**, a nagyikikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulata tagjának ítélte oda. Đorđe Lebović *Az ezredik éjszaka* című előadásban látott

kiváló alakításáért, a Varázsló szerepének megformálásáért veheti át az elismerést.

10. A legjobb női epizódszerep elismerését, a Magyar Piri-díjat a zsűri Dubois-Schottenburg grófné szerepének megformálásáért **Szabó Erikának**, a topolyai Mara Amatőr Színház tagjának ítélte oda a Molnár Ferenc *Egy, kettő, három* című előadásban nyújtott alakításáért.

11. A legszebb színpadi beszédért a zsűri Szántó Róbert-díjjal **Jankovics Bocskovity Évát** tünteti ki. A temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Truppjának tagját a Petőfi Sándor *Bolond Istók* című előadásban láthatta a közönség.

12. A zsűri színészi különdíjat adományoz **Detki Antalnak**, a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja tagjának a Lőrincz Miklós *Amerikai menyasszony* című vígjátékban nyújtott fergeteges alakításáért, Edit szerepének megformálásáért.

13. A zsűri rendezői különdíjat adományoz **Döme Zoltánnak**, a zentai KEX társulat művészeti vezetőjének.

14. A Közönségdíjat az idén nem más, mint a tóbai **Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja** kapja a Lőrincz Miklós *Amerikai menyasszony* című előadásért.

KÜLÖNDÍJAK

15. A házigazda Mara Amatőr Színház a legelgondolkodtatóbb szöveg hiteles színreviteléért a nagyikikindai **Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatát** díjazza Đorđe Lebović *Az ezredik éjszaka* című előadásukért, melyet Király Sándor rendezett.

16. A Diákzsűri döntése értelmében a legjobb előadás díja nem más, mint a bezdáni **Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportját**, akik Ray Cooney *Család ellen nincs orvosság* című darabjával érdemelték ki az elismerést.

17. A Vendégszereplésre kiemelten érdemelt előadás büszke címét, a Magyar Nemzeti Tanács tájolási különdíját, az idén a topolyai **Mara Amatőr Színháznak** ítélte oda a zsűri a Molnár Ferenc *Egy, kettő, három* című produkcióért.

18. A zsűri a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának különdíját, vendégszereplést a Jadran színpadán, a kupuszinai **Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjászó csoportjának** ítélte oda a Szántó Armand – Szécsén Mihály *Paprikáscsirke* című darabért. Az előadás rendezője Molnár József.

19. A zsűri a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház különdíját, vendégszereplés lehetőségét a Kosztolányi-színházban, a nagyikindai **Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatának** adományozza Đorđe Lebović *Az ezredik éjszaka* című előadásukért, melyet Király Sándor rendezett.

20. A zsűri a Zentai Magyar Kamaraszínház különdíját, vendégszereplés lehetőségét Zentán, a temerini **Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Truppjának** ítélte oda Petőfi Sándor *Bolond Istók* című előadásukért, melyet László Sándor és Virág György rendezett.

21. A zsűri az Újvidéki Színház különdíját, vendégszereplés lehetőségét a színházban, a **Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színjászó Grundjának** adományozza a Dés László – Böhm György – Horváth Péter – Korcsmáros György – Nemes István *Valahol Európában* című előadásért, melyet Mezei Zoltán rendezett.

22. A zsűri a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának különdíját, csoportos belépőt a társulat egy előadására, a bezdáni **Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjászó csoportjának** adományozza.

23. A zsűri a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház különdíját, csoportos belépőt a színház valamely előadására, a zentai **KEX színjászó csoportjának** adja jutalmul.

24. A zsűri a Zentai Magyar Kamaraszínház különdíját, csoportos belépőt a társulat egy előadására, az **Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ Színes Szilánkok Diákszínpadának** ítélte oda.

25. A zsűri az Újvidéki Színház különdíját, csoportos belépőt a társulat egy előadására, a **Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjászóinak** adja át.

26. A Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség és az Education & Language Nomads közös rendhagyó különdíját, egy közösségfejlesztő hétvége megtartását, a **Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjászói** nyerték el.

27. A zsűri a Berényi Emőke által felajánlott különdíjat, egy irodalomterápiás foglalkozáson való ingyenes részvételt, a **Szabadkai Középiskolások Diákotthona színjászó csoportjának** ítélte oda.

28. A zsűri a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesületének különdíját, ingyenes részvételt a Szép Szó táborban, **Dévity Tamásnak**, a Szabadkai Középiskolások Diákotthona színjászójának ítéli oda, akit az *Egypercesek kánona* című előadásban láthatott a közönség.

29. A zsűri a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség és a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet közös különdíját, ingyenes részvételt a MAdT táborban, **Pastyik Nórának**, a topolyai Mara Amatőr Színház tagjának ítélte oda Molnár Ferenc *Egy, kettő, három* című előadásban Lydia szerepének megformálásáért.

30. A Wemsical Szerbia Ifjúsági és Kulturális Egyesület különdíját, a Malom-színésztáborban való részvételt a zsűri **Kocsis Irénnek**, a Zentai Magyar Kamaraszínház diákszínjászójának ítélte oda Németh Ákos *Babett hazudik* című előadásában a Rendőrnő szerepének megformálásáért.

31. A zsűri a Magyar Szó napilap egyéves előfizetését adományozza **Csillag Lászlónak**, a bezdáni Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjászó csoportja tagjának, a Ray Cooney *Család ellen nincs orvosság* című előadásban dr. David Mortimore szerepének megformálásáért.

32. A zsűri a Magyar Szó napilap féléves előfizetését **Zsivu Péternek**, a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjászó csoportja tagjának adja át, a Szántó Armand – Szécsén Mihály *Paprikáscsirke* című előadásban Mr. Kennedy szerepének megformálásáért.

33. A zsűri a Magyar Szó napilap féléves előfizetését adományozza **Molnár Oszkárnak**, a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjászó csoportja tagjának, a Szántó Armand – Szécsén Mihály *Paprikáscsirke* című előadásban Forgács szerepének megformálásáért.

34. A zsűri a Magyar Szó napilap könyvesmagját **Kővágó Jácintnak** ítélte oda, akit a Ray Cooney *Család ellen nincs orvosság* című előadásban dr. Hubert Bonney szerepében láthatott a közönség.

35. A zsűri a Hét Nap hetilap egyéves előfizetését **Samu Tibornak**, a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja tagjának ítélte oda Lőrincz Miklós *Amerikai menyasszony* című előadásában nyújtott felejthetetlen alakításáért, Piskóta szerepének megformálásáért.

36. A zsűri a Hét Nap féléves előfizetését **Molnár Csillának**, a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjátszó csoport tagjának adja át a Szántó Armand – Szécsén Mihály *Paprikáscsirke* című előadásban Lilian szerepének megformálásáért.

37. A zsűri a Hét Nap könyvsomagját adományozza **Mezei Sára Csengének**, a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színjátszó Grundja tagjának, akit Dés László – Bóhm György – Horváth Péter – Korcsmáros György – Nemes István *Valahol Európában* című előadásában Suhanc szerepében láthattunk.

38. A zsűri különdíját, a zEtna Kiadó könyvsomagját **Mendrei Zsoltnak**, a topolyai Mara Amatőr Színház tagjának ítélte Molnár Ferenc *Egy, kettő, három* című előadásában Norrison szerepének megformálásáért.

39. A zsűri különdíját, a Forum Könyvkiadó Intézet könyvsomagját **Virkovity Ivánnak**, a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színjátszó Grundja tagjának adja át Dés László – Bóhm György – Horváth Péter – Korcsmáros György – Nemes István *Valahol Európában* című előadásában Hosszú szerepének megformálásáért.

40. A zsűri különdíját, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet könyvsomagját **Csernai Pannának**, a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjátszó csoportja tagjának ítélte Szántó Armand – Szécsén Mihály *Paprikáscsirke* című előadásában Julis szerepének megformálásáért.

41. A zsűri a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet könyvsomag-küldődíját adományozza **Kiss Gábornak**, a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjátszó csoportja tagjának, aki Szántó Armand – Szécsén Mihály *Paprikáscsirke* című előadásban Guszti szerepét formálta meg.

42. A zsűri különdíjban részesíti **Sziveri Évát**, a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Truppjának tagját, akit a Petőfi Sándor *Bolond Istók* című előadásban láthatott a közönség.

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXVII. Találkozójának támogatói

További támogatók, együttműködő partnerek, segítő kezek:

Penovác Endre	Vörös Erzsébet	Október 18-a Általános Iskola, Zentagunaras
Zsáki István	Kozma Livia	Dositej Obradović Gimnázium és Közgazdasági Középiskola, Topolya
Csernik Attila	Vajda Vajda Annamária és Vajda Noa Pálma	Sinkovics József Műszaki Középiskola, Topolya
Bolyos Szent Lilla	Ács József Képzőművészeti Csoport, Topolya	Mezőgazdasági Iskola és Diákotthon, Topolya
Milisavljević Ibolya	Bambi Iskoláskor Előtti Intézmény, Topolya	A Mara Amatőr Színház minden tagja
Bata Rozalija	Nikola Tesla Általános Iskola, Topolya	Topolya Község Művelődési Házának teljes stábjá
Fekete Ibolya	Csáki Lajos Általános Iskola, Topolya	
Olvasd magad! – Berényi Emőke	Dózsa György Általános Iskola, Gunaras	
Vajdasági Magyar Helytörténeti Társaság		
Metalkonstrukt		
El Kavillo		
Cseri Csárda		

Művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük a XXVII. Találkozón

Képzőművészünk, aki a XXVII. Találkozó díjait festette: Kiss Natália

Vajdaságban, Újvidéken született 1994. október 24-én. A középiskolát Zentán a Bolyai Tehetséggondozó Gimnázium és Kollégium képzőművészeti technikus szakán fejezte. 2014-ben sikeresen felvételizett az Újvidéki Művészeti Akadémia grafika szakára. 2018-ban pedig megkezdte tanulmányait mesterképzésen, szintén grafika szakon az Újvidéki Művészeti Akadémián, ahol 2021-ben diplomázott. 2017-ben A Híd Kör Art tagja lett, 2018-ban pedig a Vajdasági Képzőművészek Egyesületének. Számos itthoni és nemzetközi csoportos kiállításon voltak láthatók alkotásai, valamint több önálló kiállítása is volt.

A tér határai – Bolyos Szent Lilla gondolatai Kiss Natália művészetéről (részletek)

Kiss Natália alkotásai a hely és a tér értelmezéseit és jelentéseit vizsgálják saját szemszögből. A fiatal alkotó, mindenekelőtt rajzokat készít, majd ezek alapján grafikákat.

Grafikai munkássága egyik jellemzője, hogy a megvalósítás megkezdése előtt számos előkészítő rajzot, festményt készít. Ezek nemcsak vázlatként szolgálnak, hanem önálló képzőművészeti alkotásként is megállják a helyüket.

Korábbi alkotásait megismerve és elemezve, 2020-ban már kiforrottnak mondható grafikai kifejezőmódja, amelyben már egyre jobban odafigyel egyes korábbi munkáin megjelent részletekre, és azok tudatos alkalmazására. A szemlőben azt az érzést kelti, hogy a családi ház udvara, ami megihlette egykor, végtelen inspirációval látja el őt majd a jövőben is. Szemtanúi lehetünk annak, hogy Kiss Natália számára a hely, ami korábban üres és ismeretlen volt, az idő múlásával, beteljesül és idegenből ismertté lett.

A teljes szöveg az Előretolt helyőrség 2022. március 19-i számában olvasható.

Kiemelkedőbb díjai közé tartozik:

- 2013-ban Love Your Body plakátpályázat fődíjasa.
- 2018-ban az Újvidéki Művészeti Akadémia képzőművészeti tanszék grafika szakán a leg-sikeresebb grafikai alkotás díjat nyerte el. Valamint különdíjat kapott a II. Nemzetközi „Artworks on Paper” Biennálén, Prijedorban.

Plakáttervezőnk és az arculat motívumának kidolgozója: Ónya-Oláh Dóra

Ónya-Oláh Dóra Kanizsán született 1992-ben, jelenleg Vácon él, rendszeresen ingázik a két ország között. Ideje nagy részében tervezőgrafikus – illusztrátorként dolgozik, és emellett közösségépítéssel, rendezvényszervezéssel is elég sokat foglalkozik. Leginkább kulturális vagy természetközeli, tudományos-oktató jellegű témák érdeklik, ezeket dolgozza fel lehetőleg szórakoztató formában, főként hagyományos grafikai eljárásokból inspirálódva.

Nagyobb vajdasági projektjei a Malomfesztivál, a Középiskolások Művészeti Vetélkedőjének, valamint a Magyar Nemzeti Tanács és a Forum Könyvkiadó közös megjelenésében, Berényi Emőke és Herédi Károly szerkesztésében megjelent Vajdasági ládafia könyv arculatának megtervezése.

Tördelőnk, nyomdászunk, szerkesztőnk, aki az idei Találkozó nyomtatványait készítette: Pál Anikó

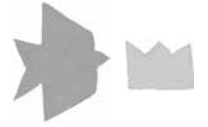
Mesterdiplomát ugyan az SZTE kommunikáció szakán szereztem, de az egyetemi éveim alatt beszippantott a nyomda világa, ahol a tanulmányaim finanszírozási forrásáért dolgoztam. Ezt az öt évet, majd ezen túl még tízet Budapesten töltöttem, ahol tördelőszerkesztőként dolgoztam.

Hazaköltözésünk után szülőfalumban, Bácsfeketehegyen egy kis digitális nyomdát indítottunk újtárra férjemmel. Ennek már 10 éve. Azóta ingázom a magyarországi és itthoni munkáim között, de 2017 óta minden évben biztos pont az, hogy a szemle idejére egy kicsit testközelből és a színpalak mögöl is megismerhetem azt a fantasztikus és hatalmas elismerést érdemlő elhivatottságot, amit a szervezők és munkatársai, a zsűri tagjai, Társulatok színészei, rendezői tanúsítanak a szemle minden pillanatában... Embertpróbáló, ugyanakkor gyönyörű feladat az övék!

Hálás vagyok, hogy picit én is részese lehetek!

A XXVII. Találkozó szakmai zsűrije

Crnkovity Gabriella

színész

Topolyán születtem. A gyermekkor, amit megélhettem, gyakran inspirációim forrása. Önfeledt, játékos, szabad, időntúli, a felfedezés szünni nem akaró örömeivel. Asztaliteniszteztem, hála a bátyámnak, aki után kishűgiként vakon mentem. A tíz év sportolás alapot adott egyfajta kitartásnak, munkabírásnak, és annak, hogy ne adjam fel rögtön, ha valami nem megy elsőre. A színház... egy ideig csak képzelgés, álom, mi lenne ha... Míg egyszer csak sikerült találkozunk. Zentán. Igen, itt kezdtem az amatőr színjátszást, majd Topolyán is volt szerencsém próbálgatni magam és Szabadkán is. Nagyon szép időszaka volt az életemnek. Az Újvidéki Művészeti Akadémiát 2009-ben végeztem. Osztályvezető tanáraink László Sándor és Balázs Áron voltak. Számomra ők az a stabil alfa, akikhez gondolatban mindig visszatérek, ha elbizonytalanodom egy munka során. Az egyetem elvégzése óta Újvidéken élek és dolgozom. Színészként. Az Újvidéki Színházban. És ha szerencsém van, néha kipróbálhatom magam más közegekben is. Amatőr társulatokkal és gyerekcsoportokkal is dolgozom időnként. Sokat tanulok tőlük. Hibáim és sikertelenségeim is az enyémeik, együtt dolgozom velük és rajtuk. Néhány éve van egy új tanítóm, aki a legtisztább tükröt tartja elém. A fiam.

Dr. Góli Kornélia

dramaturg, tanár

1981-ben születtem Szabadkán. Az általános iskolát és a gimnáziumot szülővárosomban fejeztem, majd a Veszprémi Egyetem Tanárképző Karának Színháztörténet szakán folytattam tanulmányaimat. Az elmúlt 19 évben dolgoztam az Újvidéki Színházban, a Zentai Magyar Kamaraszínházban, a szabadkai Kosztolányi Dezső Színházban, a szabadkai Népszínház Magyar Társulatával, a Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színházban, a debreceni Csokonai Színházban, a vajdasági Tanyaszínház társulatával, a kassai Thália Színházban, a ma-

rosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulatával, a Kolozsvári Állami Magyar Színházban. Jelenleg az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára vagyok. Színházrajongásom elég korán kezdődött. Versmondóként ismertem meg a színpadot. Megtapasztaltam a kapcsolatot az előadó és a hallgatóság között és annak jelentőségét, hogy a színpadon kimondott minden egyes szónak helye és célja van. Amatőr színjátszó is voltam. Ennek a korszaknak csodás élménye a közösséghez való tartozás és a közös alkotási vágy; az ötletelések, viták, kényszermegoldások (mert sosincs pénz) és az a felülmúlhatatlan érzés, hogy végül megszületik valami, amiért mindannyian keményen dolgoztunk. S erre a valamire emberek kíváncsiak. Bejönnek és megnézik. Azért ez, valljuk be, nem semmi! ☺

Pálfi Ervin

színész, tanársegéd

1980. augusztus 24-én születtem Szabadkán, Pálfi Ervin névre hallgatok, ha lány lettem volna, most Szabinának szólíthatnátok. Azt hiszem kötődöm ehhez a szegény, szürke, unalmas Szabadkához, illetve Vajdasághoz, illetve a Balkánhoz. Kifejezetten szeretem ezt a multikulturális közeget. Máshol nem nagyon tudom elképzelni az életem. A gép úgy dobta, hogy színész lettem. Húsz éve vagyok a pályán, és többé-kevésbé még mindig örömet tud szerezni. Nem konkrétan a színészet, hanem maga az alkotás. A közös alkotás. A fantáziánk segítségével a semmiből valamit csinálni, s ezen az úton megtudni egy kicsit többet magunkról, a világról. Csodálatos kaland. Na, nem mindig. Azt mondják, munkamániás vagyok. Ebben van valami, pontosabban: ha dolgozunk, akkor dolgozzunk rendesen, keményen! Csak úgy van értelme. Ezt valom. Ez persze egyáltalán nem zárja ki, hogy jól érezzük magunkat. Hát így. 43 éves palicsi lakos vagyok, kislányom van, feleségem, kutyám, papagájom, sok-sok halam és sok-sok hangszerem. Néha nagyon nem értem magamat, másokat, és az egész világot, néha pedig minden olyan egyértelműnek és egyszerűnek tűnik...

„...de mégis azért az jó ebben, hogy kíváncsi vagyok, vajon lesz-e: végbélrákom vagy szívgyógyyszerem, unokáim meg a többi ilyen dolog, ami azt mutatja hogy éltem...” (Lovasi A.)

